

45 SANİYE

Ec. Berna Ulaş İl Sağlık Müdürlüğü ü Eczacılık Şube Müdürü

Bir gün 45 saniye içinde insanların

hayatlarının tümünden değişebileceği söyleneceği eğer, güler geçirdim herhalde. Ölüm, hastalık ve acılar vardı elbette, biliyordum... Ama benden ve tüm sevdiğilerimden o kadar uzaktı ki bunlar. Bir söylenece veya duyup geçtiğim kötü bir masal gibi. Aslında ne kadar somut ve ne kadar da yanı başımızda olduklarını böylesine algılamamıştım hiç...

17 Ağustos gecesi kendi depremini yaşadktan sonra (çünkü anladım ki, herkesin depremi farklı, acısı çok özel ve acılar tek kişilik aslında) olayın boyutlarını kavrar kavramaz Sağlık Müdürlüğü'ne geldim. Müdürlük İzmit Devlet Hastanesi'nin bahçesinde, bina hasarlı... Bahçede 5-10 koli ilaç ve tıbbi malzeme yığılı. Uzaktan Şebnem'i görüyorum. Nasılsın ? diye soruyorum. İyiyim ilaçları ayıklıyoruz diyor. Hep böyle donuk gözlerle mi bakardı bu kız? Sonra "Usulca birinci gün vilayette görevliydim, defin ruhsatı verdim, biliyor musun ceset torbası yok!" diyor. Serhat' dan haber yok, gelmeliydi (112 başhekimi) diye ekliyor. Susuyorum..

Ambar memurumuz Nihat bir ağacın altında oturuyor. Sağlık Müdürlüğü'nden birkaç memur ve hemşire arkadaş tasnif işine yardım ediyor. Şebnem ile organizasyon yapıyoruz. Kolilerde yarısı kullanılmış şuruplar, tarihi geçmiş ilaçlar... Hastane ve polikliniklerden, sağlık ocaklarından tıbbi malzeme ve ilaç talebi yağıyor. Çaresizlik hissediyoruz. Gelen ilk yardım kamyonlarını görünce seviniyoruz. Daha sonrasında ise yardımlar artarak sürüyor. Kamyonları boşaltacak eleman yok! İlk günlerde sokaktan geçen gençleri topluyoruz yardım etmeleri için. Sonrasında İstanbul Eczacı Odasından gelen gönüllü eczacılar, AYEK' de çalışan beş kişilik gönüllü ekip, Sağlık Müdürlüğü bünyesinde çalışan arkadaşlarımızla hep birlikte gelen yardımların tasnif, miat kontrolü ve sağlık kuruluşlarına dağıtımını yapmaya çalışıyoruz. Gelen yardımlar giderek artıyor, bazen kendimizi samanlıkta bir iğne gibi hissediyoruz. Depoya daha çok eleman lazım ancak öncelikli olan kurtarma çalışmaları, bunu biliyoruz. Enkazların altından hala çığlıklar geliyor. 112 sirenleri hiç kesilmiyor. Günler, geceler birbirine karıştı artık. Hangi gün hangi gece hatırlamıyorum. Şebnem, Serhat ölmüş, defin ruhsatını yazdım biraz önce diyor. O sırada "Yeni bir tır geldi boşaltacak adam yok!" diye sesleniyor birileri, koşuyoruz.... Bu koşuşturma esnasında Gürsel Hızır gibi imdadımıza yetişiyor.

Hastane bahçesindeki açık hava depomuz biraz düzene girdi gibi. Bu arada ilaç ve Eczacılık genel müdür yardımcısı Orhan Çakmak bu gece yağmur yağacak, ilaçların üzerini brandayla kapatalım diyor. Kulaklarımıza inanmıyoruz. Bir cehennem sıcaklığı var tepemizde ve ölüm kokuyor her yer. Gene de hummalı bir

çalışma başlıyor. Artık doktor, eczacı, amir, memur, hemşire falan yok. Herkes koli taşıyor, branda çekiyor. Bu malzemeye ihtiyacımız var. Bir tek sargı bezi, bir tek kutu ilaç bile ıslanmamalı. İlaç bölümüne itina ediyoruz. Zemine branda çekip üzerini çadırıla koruyoruz ve ne olur ne olmaz diye serum kolilerinin üzerine ilaçları yerleştiriyoruz. Ve o gece inanmak istemediğimiz yağmur, bardaktan boşanırcasına yağıyor. Gönüllü eczacılardan biri bağıyor: "İlaçları koyduğumuz çadır aşığıdan su alıyor!" . Nasıl olur, en özendiğimiz yer orasıydı!. İlaç kolilerini kucaklayıp hastane koridorlarından birine yığıyoruz. Herkes sırlıslıkla, ama olsun, ilaçlara pek bir şey olmadı. İlaçlar artık hastane bahçesine sığmıyor ve bu yağmur bize acilen bir kapalı alana ihtiyacımız olduğunu öğretiyor. Malzemeyi önce Outlet Center 'da Planet 'e, sonrasında İntertex 'e taşıyoruz. Sil baştan!

Bu arada günlerce eve gitmiyoruz, gitmeye korkuyoruz. Dostlarımızın, arkadaşlarımızın ölüm haberlerini duyacağımızı bilmek ürkütüyor bizi. Çalışmak, delicesine çalışmak her şeyi unutturur mu? Merhem olur mu acılara? Pamuk paketlerinin üzerine bir battaniye yaydık. Yorulan oraya gidip sızıyor. Şebnem söyleniyor bazen: "Bundan sonra Hüsnü ile yatamam, sana çok alıştım Berna!" Deprem öncesi sadece merhabamız vardı, şimdi çok iyi iki dostuz. Çünkü ölümü, acıyı, kaderi paylaştık. Ve bazen geriye dönüp de baktığımızda yardıma koşan herkesi sevgiyle hatırlıyoruz. İstanbul Eczacı Odası, AYEK ekibi, Kocaeli Eczacı Odası, Gümüşdüz (İzmir'de serbest eczanesini kapatıp – 20 gün önce bir operasyon geçirmesine ve bir hafta önce bir bebeği olmasına rağmen) yardımımıza koşan sevgili eczacı arkadaşımıza ve yardımcısına, adını saymadığımız bizimle olan ve destek veren tüm gönüllülere teşekkürler! İyi ki vardınız ve bizimleydiniz. Bize her şeyin siyah ve beyaz olmadığını, grilerin olduğunu öğrettiniz. Her şeye rağmen yaşama tutunmamızı sağladınız.

TEŞEKKÜRLER!

ACİL SERVİS VE DEPREM

17 Ağustos depremi (herhalde İzmit'in yaşadığı en büyük felaket demek yanlış olmayacaktır) esnasında hastane acil servis nöbetçisiydim.

Her zaman ki gibi olağan bir nöbete başladık. Belki de tek anormallik hasta sayısının normalin biraz altında olmasıydı. Hastanemizdeki acil servis nöbetleri iki hekim tarafından tutulur. Bir hekim çalışırken diğeri dinlenir. Şans mı yoksa şanssızlık mı bilemiyorum ama sarsıntıya dinleniyor iken hafif uykuda demek yerinde olur. Yakalandım. İlk saniyelerde olanlara pek anlam veremedim -yeni uyanmış olmanın etkisi olsa gerek - fakat çabuk toparlandım. Şiddetli bir deprem olduğunu hemen anladım.(Tek çelişim olanların bir rüya olup olmadığı konusundaydı), İlk anda beni dehşete düşüren şey anlatılardan ve yazılanlardan anladığım kadarıyla ve kaçta olduğu gibi anlam veremediğim ve belki de tarif edemeyeceğim korkunç gürültüydü. Doktor dinlenme odası acil servisin en dip köşesinde olduğundan kapıdan çıkmamın anlamsız olduğunu düşündüm ve camdan dışarıya çıkmaya karar verdim. Tüm anlattıklarımın 3-5 saniye içinde olduğunu belirtmek isterim ki uyandıktan en fazla 3-5 saniye içinde kendimi camdan atlamış olarak dışarıda buldum. (Dışarıya atladığım cam yerden 2-3 metre yükseklikte küçük bir üst bir pencere idi. Daha sonraları defalarca tekrar bu camdan dışarıya çıkabilir miyim diye düşündüm ve sadece yaşarken o dehşetin bunu mümkün kılabileceğini anladım.)

Aşağıya düştüğümde sarsıntı hala devam ediyordu ve ben acil servisin önüne en boş alana doğru koşmaya başladım; bu esnada birkaç kere yere düştüğümü hatırlıyorum.

Acil servisin önüne geldiğimde sarsıntı durmuştu ve ben hala rüya veya gerçek hayat çelişmesini yaşıyordum. Bu yüzden dışarıya atladığım pencereye baktım ve şayet yaşadıklarım rüya ise tekrar içeriye girebilir miyim diye düşündüm. Gördüğüm ilk insanlarla konuştuktan sonra yaşadıklarım rüya değil gerçek olduğunu anladım.

Felaketin bu denli büyük olduğunu hiç düşünmemiştim ki bu düşüncelerimi en fazla 15 dakika sonra değişecekti. İlk aklıma gelen eşimin ne durumda olduğuydu ve onun hamileliğinin son dönemlerde olması beni en çok korkutan şeydi.

Dr. Necdet SEVİNÇ

1971 Zonguldak'ta; ilköğrenimi aynı yerde Orta ve Lise öğrenimini TED Karabük Kolejinde bitirdikten sonra Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde Tıp Öğrenimine başladım. 1998 yılında Fakülteyi bitirdikten sonra Haziran 1999'da SSK Kocaeli Hastanesi Acil Servisinde Pratisyen Hekim olarak göreve başladım ve halen aynı yerde çalışmaya devam ediyorum.

Yaralıları ve ilk anda getirilen cesetleri acil servise aldık. Tabii herkes için yer bulmak imkansız olduğundan insanların sıkışık vaziyette yerlere yatırarak tedavi etmek zorunda kaldık. Yarım saat içerisinde ise manzaranın görüntüsü bir "can pazarını" andırıyordu.

Tabii bu arada ufak tefek sarsıntılar devam ediyordu. Her sarsıntı sonrası ise insanların birbirlerini ezmesi deprem ile ilgili görüntülerden belki de hafızamda en belirgin olanı.

İnsanlar için neler yapabildik? Çok şey yapamadığımızı söylemek yalan olmayacaktır. Daha öncede söylediğim gibi o gün gelenlerden en fazla 3-5 tanesinin gelmesi ile acil servis normal zamanlarda tüm gün uğraşmak zorunda kalacaktı. Elimizdeki tüm malzemeler yarım saat içinde tükendi. (Bu arada SSK Hastanesinin ihale dönemi olduğundan malzeme sıkıntısı olduğunu belirtmek faydalı olacaktır.)

Şu bir gerçek hak etmedikleri halde çok sık ağır eleştirilere -zaman zaman hakarete varacak düzeyde-yaşasalar da doktor arkadaşların bu felaket karşısındaki duyarlılıkları gerçekten takdire değerdi. (Tabii pek çok kişinin aynı duyarlılığı göstermediğini belirtmek isterim.) İlk yarım saat içerisinde belki de henüz olayın şokunu bile atlatamadan hastaneye yardım amacıyla gelen doktor arkadaşlarımız vardı, ilk bir saat içerisinde ise pek çok doktor arkadaşımız hastanede hastalarla ilgileniyordu. Olay sonrası yardıma koşan ilk arkadaşımız geldiğinde ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.

Zaman ilerledikçe hastanedeki manzara

daha da ürkütücü oluyordu. Hava aydınlanmaya başlamasıyla birlikte içerdeki hastaları dışarıya bahçeye çıkarmaya başladık. Herkes elinden gelen tüm gayreti göstermesine rağmen ciddi bir anlamda organizasyon olmadığından dolayı gösterilen çabaların çok faydalı olduğunu söylemek güç olacaktır.

En büyük sıkıntı malzeme yetersizliği ve hasta transportu konusunda yaşıyorduk. Örneğin antiseptik lokal anestetik olmadan çok sayıda sütür atmak zorunda kaldık.

Saatlerin ilerlemesi ile birlikte ölümlerde artmaya başladı. Bir hastane ve ameliyathane koşullarında sıradan müdahalelerle kurtarılacak çok sayıda hasta transport olanaklarının bulunmaması yüzünden kaybedildi. İhtiyaçlarımızı iletebilecek bir yetkiliye bile ulaşamıyorduk. Tüm çalışanlar, idari kadro dahil el kol bağlı şekilde sıcak altında yaralıların durumlarının ağırlaşmasını ve çoğununda ölmesini seyretmek zorunda bıraktık. Hasta çığlıkları, anlamsız koşuşturmaca ve bizlerin yüzlerindeki anlamsız ifade inanın çok dramatik bir tablo oluşturuyordu.

Düşünüyorum da sadece bir tek helikopter ile onlarca hayat kurtarılmış olacaktı; fakat akşamüstü 5-6'ya kadar bırakın helikopteri, bir tek yardım gelmedi. Saat 5'den sonra Askeri Hastanesi bahçesine yardım için helikopter indiğinde ise durumu çok acil olanların çoğu ya kendi imkanlarıyla büyük merkezlere ulaşmıştı yada ölmüştü. Akşam karanlığı bastırmaya başladığında ise ortalıkta keskin bir koku, morg olarak kullandığımız koridordaki cesetler ve son derece yorgun ve ruhen bitkin bizlerden başka kimse kalmamıştı.

Acil serviste ilk dikkatimi çeken şey ayakta bulunan tüm eşyaların devrilmiş olduğu ve ortalığı bir toz bulutunun kapladığıydı. Sarsıntı durduktan sonra tüm acil servis nöbetçi personeli dışarıya çıkmıştı. İlk anlarda en dikkat çekici şey insanların yaşadıklarına ve neler olup bittiğine anlam veremediklerini gösteren garip-korkulu ifade idi. Fakat çabuk toparlandık. Çok sayıda yaralının gelebileceğini düşünerek içerdeki tıbbi malzemelerden ilk kullanılacakları sedyelerin üzerine koyup dışarıya çıkarttık.

Aradan 15 dakikadan fazla süre geçmemiştir diye düşünüyorum; yaralıları taşıyan araçların siren ve klaksonların seslerini duymaya başladık. İlk yaralımızın içeriye alınması ile birlikte acil servis önündeki araç kuyruğunun uzunluğu beni çok ürküttü. Sonrasında ise kargaşa başladı. İlk kez bir hekim olarak çalışmaya başlayalı çok uzun olmasa da kendimi bu kadar aciz ve çaresiz hissettim. En fazla 5 tanesinin gelmesinin belki de tüm gün yoğun biçimde çalışmamı gerektireceği hastalardan onlarcası, yüzlercesi ile karşılaştım. İlk anda gelen "eks" durumlarının fazlalığı ise yaşanan felaketin ne kadar büyük olduğunu anlamamıza yetmiştir.

Tabii ki bu arada sürekli eşim ve ailem aklımda idi. Onlar için yapabileceğim tek şey ise onları hiç düşünmemektir. Tek güzel haberi olay başladıktan yaklaşık yarım saat sonra aldım. Eşim nasıl yapabildiyse yacaktır.

hastane telefonuna ulaşmış ve iyi olduğunu söylemiş benimde iyi olduğumu öğrenmişti.

Gelebilen yaralı sayısı arttıkça içinde bulunduğumuz panikte artmaya başladı. Henüz hava karanlık olduğundan

Daha sonra ailemin yanına gittiğimde (sağ ve iyi olduklarını öğrendiğimi daha önce belirtmişim), oldukça yorgun, uykusuz ve aç olmama rağmen ne uyumak ne de yemek yemek içimden gelmiyordu. Hepimiz başımıza gelenleri derin bir şekilde düşünüyor ve olup bitenlere anlam vermeye çalışıyorduk. Bu arada depremin yol açtığı yıkım ve ölü sayısı hakkında radyodan komik anonslar yapılıyordu, ölen kaybın düşünülenden kat ve kat fazla olduğunu zaten hastanedeyken görmüştük.

Benim açımdan yaşanan bu büyük felaketle ilgili aklımda kalan en çarpıcı konu insanı gerçekten kahreden organizasyon boşluğu idi. Bu konuda çok fazla yazıldı, çizildi ve söylendi belki ama hep birlikte anladığımız tek şey gününbirlik geleceğe dair derin planlar yapmadan yaşamın binlerce cana ve çok büyük ölçüde ekonomik kayba neden olduğuydu.

Peki şimdi durum nasıl? Depremin acıları ve yarattığı sorunlar alt edilmeye çalışılıyor. Fakat tekrardan ne yapmamız gerektiğine dair en ufak bir çabamız yok gibi geliyor. Eminim aynı olay tekrar yaşansa olanlar kesinlikle öncekinden farklı olacaktır.

TTB İZMİT KOORDİNASYON MERKEZİ `NE YA DA BİR OLAĞAN DIŞI DURUMDA TTB DENEYİMİME DAİR TAMAMIYLA BİREYSEL VE DUYGUSAL BİR YAZI

Cavit Işık
Depremzede

17 Ağustos 1999: Deprem . Saat

03 küsur. Süre 45 saniye deniyor. Evden kırkinci saniyede çıkabiliyorum . Karanlığı anlamaya çalışıyorum , kendimi , etraftaki binaları ve o 45 saniye denilen sürede yaşadıklarını ...

Evet yaşıyorum. Yalnızlığımdan sıyrılıp kendimi kontrol ediyorum. Buradayım, gece ve sokağın ortasında bir karmaşada. Bağırışlar ve çığlıklar arasında. Ya başkaları? Neredeler? Acaba neredeler? Önce umut ve telaşla ve sonrasında çaresizce telefona sarılmalar. Yenilgi yenilgi ve yenilgi ...

Karanlık; sadece o var. Hiç bu kadar uzun gelmemişti hastane yolu. Bu şehri hiç bu kadar karanlık görmemiştim. Karanlığın arasında ulaşılabilen sesler ve sisli görüntüler. Hastane : sanki acının son sokak panayırı. Şaşkınlık, korku, dehşet: Belki daha da tanımsız. Ard arda gelen otomobiller çığlıkları taşıyorlardı.

Gün ışığıydı, her şey aslında yeni başlıyordu.

Depremi yaşadık. Bunu anlatmak çok zor. Sadece ifade etmek değil ama! Yani anlatabilmek, yani anlatabilecek gücü bulabilmek! Hepimiz bir yerlere koştuk, yaşamının biraz sevinci ancak bir o kadar da ağırlığı ile...

Hemen hemen hepimiz kendi kurumlarımızın çaresizliğini gördük, "Ne yapmalıydık?" sorusu çınladı benliğimizde.

Kimimiz TTB' lilerle karşılaştı. Bölgeyi gezen ve "Ne yapmalı?" sorusunu soran bu insanlarla ortaklaşmalarımız vardı. Sonra çalışma hazırlıkları başladı. Ziyaretler, gezilerle beraber şekillendi aslında okuduğunuz bu çalışma. Bir mekan gerekiyordu, bulundu. Ekip gerekiyordu, hazır. Umut gerekiyordu, derinliklerimize inince bulduk çıkardık onu.

Yıkılışımızın üzerinden üç ya da dört gün geçmişti (şimdi net olarak hatırlamıyoruz o günleri). Yeni mekanımıza bir yandan yerleşip, bir yandan algılamaya çalışırken olup bitenleri ...

Aslında her şey yeniydi.

Yeni ,yepyeni

Aslında anlamı var mı şunları yaptık demenin? Onlarca insan geldi geçti, paylaşıldı, paylaşıldı, paylaşıldı... Umutlar büyüdü; acılar da ...

YIKINTILAR ARASINDA

Ecz.Murat Deniz

Depremle çöküp denize kayan

Değirmendere Çay Bahçesinde gece 24:05'e kadar oturmuştuk. Sonra da kalkıp teyzeme gitmiştim. Sıcak bir yaz akşamında sakin bir gece idi. Saat gece yarısı ikiye gösterirken de teyzemden kalkıp, Kavaklı sahilinden 300 metre yukarda ki evime varmış, yoğun bir günün ardından yatmış uyumuştum.

On binlerce insanımızı kaybettiğimiz o depremin başladığı 03:02'de tek hatırladığım, gürültü, paldır küldür sesler ve bunlar, hemen evimizin yanındaki yedi katlı apartmanın kendi evimin üzerine yıkılmasıyla oluşuyordu.

Bayılmışım. Üzerime giriş düşmüş, başımı yarmıştı. Nasıl olmuştaki evin bahçesine düşmüşüm bilmiyorum. Evimiz dördüncü kattaydı. Annemle babam beni bulmak için bağırmışlar ama cevap vermeyince, yıkılan evimizin bahçesinde aramışlar beni. O anlardan aklımda kalan, toz, duman, çığlıklar ve el feneri. Beni bulduklarından yarım saat sonra Gölcük Devlet Hastanesi'ne ulaşmışım. Kafama birkaç dikeş atıp serum takmışlardı. Ayılmışım artık. Devlet

Hastanesinde gördüklerimi hayatım boyunca unutmayacağım. Her taraf ceset doluydu. Kadınlar geliyor parçalanmış, kimisine de odun ya da demir saplanmış... Hala sallanıyoruz.

Devlet Hastanesine yaralı taşıyan insan-

lar, hastane camlarına , kapılarına vuruyor; tekmeliyorlardı. Sinir ve tepkiden. Önce kendi hastalarına bakılmalarını istemelerinden. Kaç tane doktor, hemşire vardı ki? Hangi hastaya nasıl yetişsinler di?

Sabaha karşı ayrıldım hastaneden, ne yaptığımı bilmeden dolaşıyordum. Yürüyecek halim yoktu. Sırtımda, dizlerimde, ayaklarımda yırtıklar vardı. Geceyi yıkılan evimizin önünde battaniyeleri yere sererek geçirdik. Depremden sonraki ilk gecemiz. Ya bir gün önce, neler yapıyorduk biz?...

Sonraki günlerde halı sahanın bulunduğu alanda 150 kişi birden, aynı çadırlarda yattık.

Tekrar yaşanmasını asla istemeyeceğim bu deprem, çok şeyi aldı benden. Çok zamansız hem de.

Bu depremde ailemden on yedi kişi hayatını kaybetti...

Eczanem ağır hasar gördü, duvarları yıkıldı, yağmalandı. Ben, 1997 Ocak ayında Gölcük 'de açtım, eczanemi. İlk eczanemdi bu. şimdiki eczanem yine Gölcük 'de. Depremden iki ay sonrasında açtım eczaneyi bir an önce sağlık hizmeti vermek ve işlerimi düzene sokmak için. Çünkü ben eczacıydım. Sağlık hizmetinin bir parçası...

TEB 'den karşılıksız kredi aldım. Eczanem yıkıldığı için. Bölge depoları da kolaylık sağladılar ödemelerimizde. Yine de bir ilaç firması üzdü beni. Yaşanmayınca hiç kimsenin derdini anlayamıyorsunuz.

Gölcük 'de sağlam yapı da kalmadığı için , yer bulma sorunumuz da oldu. Maalesef ki devletimizin eksikliğini yaşadık burada. Ne ben sana yer vereceğim şurada dedi, ne bizim istediğimiz yere olur dedi.

Yaşadık ve gördük ki, biz hazırlıklı değiliz bu depreme. Hazırlanıyor muyuz? O da bilinmiyor.

Tüm kaybettiklerimizi saygıyla anar, bir daha böyle felaketlerin olmamasını dilerim.

"İÇİNDEN TREN GEÇEN ŞEHİR

halbuki korkulacak
hiçbir şey yoktu ortalıkta
her şey naylondandı
o kadar
ve ölünce
beş on bin birden ölüyordu
güneşe karşı
(Turgut Uyar / Geyikli Gece)

Trenleri severdik; çınarların altında uzayan ve zaten ince bir şerit gibi dağla deniz arasında sıkışmış olan şehri, daha da ince iki şeride bölen demiryolunu da.

Demiryolunu severdik; sıcak yaz günlerinde güneşe, yağmurlu günlerde yağmura karşı, altlarındaki caddede, bir o yana , bir bu yana koşuşturan insanlara kendilerini siper eden fedakar çınarları da.

Çınarları severdik; tünedikleri dallardan gece gündüz altlarında koşuşturan bizlere, kahkahalarla gülen, sık sık trenleri asabi haykırımlarla protesto eden kargaları da.

Kargaları severdik; onlara mekan olan bu şehri de, İzmit 'i de...

İzmit...İçinden tren geçen şehir...Şehrimiz...
uyuyorduk,

*altımızda sancıyla devinen
toprağın*

haykırımlarıyla uyandık.

Biz, o ağustos gününü yaşamadan önce, arabayla giderken çıkmaz bir sokağa girmiştik. Tam da, "Dergi mergi bir şeyler yapalım" diye tartışıyorduk. Sokaktaki çocuklar top oynuyorlardı. Güldüler sokaktan geri geri çıkışımıza.

O çocuklar nerede acaba şimdi?

O sokak daha bir çıkmaz,

Şehir daha bir...

uyuyorduk

üstümüze örtülen

gece mavi kefenlerle uyandık.

Küçük acılarımız, küçük umutlarımız vardı bizim ve çocuklarımız

Sonra; karanlığı, üzerine bastığımız toprağın

öfkesini, dehşeti yaşadık. Enkazları yaşadık, enkaz olduk. Hafif, ağır, orta hasar yerleşti belleklerimizde. Dostlarımız, arkadaşlarımız, her gün gördüğümüz yüzler eksildi yaşantımızdan.

Ağlamayı unuttuk gidenlerin ardından, kalanlarla uğraşmak gerekti çünkü; acılarımızı unutup, acılarını gidermek gerekti.

uyuyorduk,

parçalanmış yaşamın

çığıyla uyandık

Tüm parçalanmışlığımızı, korku ve kaygılarımızı vurup sırtımıza, koştuk soluk soluğa; bildiğimiz en iyi işi yapmaya, yaşam kurtarmaya. Enkazlardan umut toplamaya, topraktan yaşam ve sevinç süzmeye koştuk.

Kırkı çıktı depremin, şehrin artık bir miladı var, "dergi-mergi" nin de; D.Ö. , D.S.

Yaşamı yeniden kuruyor şehir. Hiçbir şey değişmedi eskisi gibi.

Biz değiştik büyük acılarla, büyük sevinçlerle, büyük her şeyle.

uyuyorduk,

üzerimize örtülen

*acılardan yorganı sıyrarak
uyandık.*

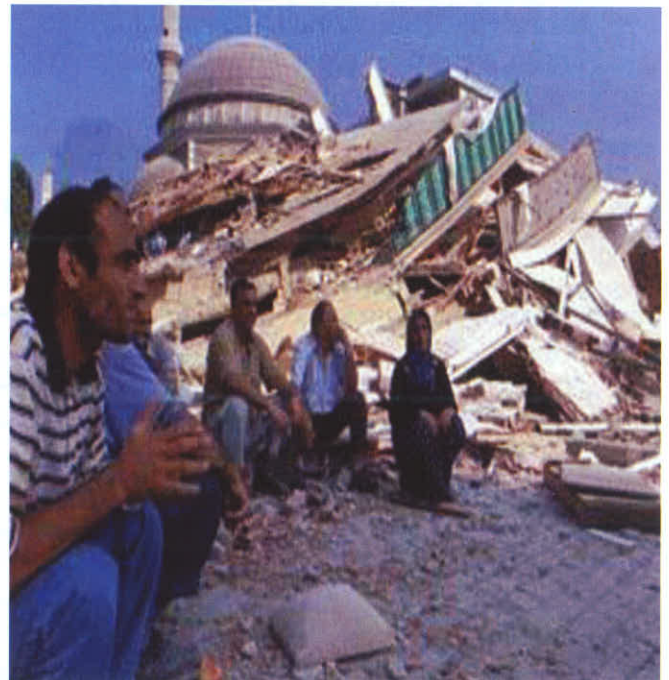
Biz, şimdi yeniden başlıyoruz her şeye üzerimizde umuttan gömlekle

Yasını tutup geçmeyeceğiz. Kalacak kişisel tarihlerimizde bu yara, bu iz, BU ŞEHİR.

Biz, şimdi başlıyoruz....

Dr. Cavit Işık Yavuz

Dr. Coşkun Ova Şeyhoğlu

17 Ağustos Saat 03.02

Ecz.Muzaffer Aydınoglu

Daha önceleri hiç duymamış olduğum bir uğultunun ardından şiddetli bir sarsıntı ile uyan-
dım.

Denizde çok kuvvetli bir fırtınaya yakalanmış geminin yolcusu gibi evimizin içinde ayakta durmaya çalışıyordum.

Sarsıntı durmak bilmiyordu. Oğluma sıkı sıkı sarılmış bundan sonra soluk alamayacağımızı düşünürken ,45 saniye geçti.

Zifiri karanlıkta bulabildiğimiz giysileri giyip araba anahtarını aldık ve 4 kat aşağıya indik.

Sokağa çıktığımızda komşularımızla birlikte sanki bütün İzmit demiryolu boyunca toplanmış gibi geldi bize.

Kimi giyinik,kimi pijamayla, kimi iç çamaşırıyla.

Yoğun bir toz bulutu içerisinde nefes almakta zorlanıyorduk.

Çılgınlıklar ve ağlamalar arasında gördüğümüz herkesin yüzünde aynı korkunç anlamsız ifade bulunuyordu.

İlk şoku atlatmamla birlikte eşim ve çocuklarımla arabaya binerek boş bir alana gitmek için harekete geçtim. Arabayı çalıştırdığımda benzin göstergesinin kırmızı olduğunu gördüm. Benzin bulabilmek için E-5 karayoluna çıktım. Yoldaki toz bulutu benim için afetin büyüklüğünün ilk habercisi oldu. Jenaratörü çalışan bir benzin istasyonu bularak yakıt ile birlikte, birkaç şişe su, çocuklar için süt, birkaç bisküvi ve bir el feneri alarak Perşembe

pazarını kurulduğu boş alana döndüm.

İlk gördüğüm tanıdık simalar Ecz. Üzeyir KORKMAZ ile Ecz. Nezahat ÖZMAN idi.

Ailemi güvenli bulduğum yerde arabanın içinde bırakarak elimde el feneri ile diğer aile fertlerinin durumunu öğrenebilmek için karanlıkta yola koyuldum. Ağabeylerim Eczanemin bulunduğu binanın üstünde oturuyorlardı. Kimi zaman yürüyerek kimi zaman koşarak oraya doğru giderken ilk yıkıntıyı gördüm. Belki başka yıkıntılarda vardı ama benim ilk gördüğüm amcamın ve çocuklarının oturduğu 6 katlı evin 4 kata indiği ve yan yatarak diğer binaya yaslandığı idi.

Elimdeki feneri binaya doğrulttum kimse yoktu, ses yoktu, sokak sanki herkes uykudaymış gibi boştu.

Yinede isimlerini bağırarak yanıt almaya çalıştım,ama nafile.

O psikolojik çöküntü ile daha hızlı adımlarla yola devam ettim.

Ağabeylerimin oturduğu binayı uzaktan görebiliyordum. Siluetinden binanın ayakta olduğunu görünce üzerimden tonlarca yük kalktı. Bina ayakta ise Aileme bir şey olmamıştır diye düşünmüştüm. Meydanda isimlerini bağırarak hepsini buldum. Birinci derece yakınlarımla hepsi oradaydı. Tabii ki hepsinin yüzünde aynı anlamsız ifadeler vardı.

CUMHURİYETİN 75- YILI KUTLAMALARINDA KOCAELİ ECZACI ODASI YÖNETİCİLERİ , ECZACILAR, KEMAL VE ONUR TANRIKUL

Bir süre sonra Eczanemde çalışan kalfam Recai ÖZGÜL 'ü gördüm. O ve ailesi iyi idi .

İlk konuşmalarımızın ardından akciğer arka-
daşım Murat TAŞER 'in ölüm haberini aldım. Yıkıl-
dım.

Sanıyorum saat 05.30 civarıydı.

O anki tek dileğim afet nedeni ile alacağım
kötü haberlerin bununla sınırlı kalması idi.

Gün ağarmaya başlayınca çevreden gelen in-
sanların ifadeleri alacağım acı haberlerin bununla
kalmayacağını belirttileri ile doluydu. Haber almam
gereken o kadar çok tanıdığım vardı ki .

Zaman geçtikçe sevdiklerimden, tanıdıkla-
rımdan kaybettiklerimin sayısı sürekli artıyordu.

Artık üzülemiyorum. Öyle bir şoktaydım ki
acılar üst üste binince, narkoz almış hasta gibi hiç
bir şey hissedemez olmuştum.

Sevgili dostum Ecz. Kemal TANRIKUL ,eşi
ablam Ecz. Gül ve biricik oğulları Onur 'dan hiç ha-
ber alamıyorduk.

Sanıyorum depremin 3. günü oturduğu ko-
nutun enkaz olduğunu öğrendim. Ardın-
dan.....

Ecz. Süreyya IŞIK 'in sözleri bu gün söylen-
miş gibi aklımda " Muzaffer sevgili Kemal ve ailesi
ile ilgili olarak sana verebileceğim en iyi haber hiç-
bir şeyin farkına varamadan, acı çekmeden öldükle-
ridir."

Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü de-
yimi var ya

Ardından sevgili meslektaşlarım Oya ŞE-

NEL , Nimet UĞURSOY, Mine SAKA.....

Günler geçti sevgili Kemal ve Ailesinin ce-
naze törenine katılmamanın acıyla.

Süreyya IŞIK telefon etti. Kemal'in enkaz-
dan çıkan birkaç parça eşyası ile geliyoruz dedi. Ec-
zanemde ben, Münir GÜLTEKİN,Serdar TOKEL,
Süreyya IŞIK ve Meltem KÜÇÜKŞENGÜL hep bir-
likte bir poşetin içindeki rahmetli Kemal'in cüzdanı-
nı, birkaç parça ziynet eşyasını, arabasının anahtarını
ve resimleri dezenfekte ederken kimimiz göz ya-
şını kalbine, kimimiz dışarıya akıttı.

Aralık ayında Ankara'daydık T.E.B. Kongre-
si için .

Sevgili dostumuz Kemal'e, eşi Gül 'e, üstü-
ne titredikleri Onur 'a kabirleri başında tanıyıp se-
venleri adına dua okuduk.

Sevgili dostum Kemal, kardeşim Murat ve
tüm kaybettiğim arkadaşlarım: inancımız gereğidir
ebediyete uğurlananlarla helalleşmek. Eğer varsa
hakkım sonuna kadar helal. İnşallah sizlerde hakkı-
nizi helal etmişsinizdir.

Unutulmayacaksınız.

Bilime, bilgiye ve meslek etiğine uygun dav-
ranmayan mimar, inşaat mühendisi ve müteahhitle-
rin yarattığı sonucu toplum olarak 17 Ağustos ve
12 Kasım tarihlerinde gördük.

Artık dersimizi almış olalım ve gereğini ya-
palım.

Gereğide o kadar zor değil .

Her meslek bilimi meslek etiğiyle birlikte
uygulasın yeter .

YAŞADIKÇA

Ecz.Şengül UYGUN

Kaybettiklerimizin arkasından yazı yazmak kadar zor bir şey olmasa gerek. Hele paylaşılanlar, yaşananlar çok fazla olunca, bunları özetlemek daha da zor.

Arkadaşlar, deprem özel sayısı çıkaracaklarını söyledikleri zaman geçmiş günler bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti.

Eylül 1995' de odamızın seçimli kongresi yapıldı. Kongre öncesindeki yoğun çalışmalarımız, kongre sonrasında göreve gelmemizle birlikte daha da yoğunlaştı. Seçim öncesi hazırladığımız çalışma programını hayata geçirmek için hepimiz büyük bir telaş içindeydik. Nejat, Muzaffer, Ahmet Ağabey, Kemal, Süreyya, Meltem ve ben neredeyse haftanın her gününü odada geçiriyorduk.

Yeni komisyonlar oluşturulmuş, bunların sorumluluklarını aramızda paylaşmıştık. En önemli projemiz, odamızın yayın organı olan bültenimizi çıkarmaktı. Bunun için çok heyecanlıydık. Bülten sayısında meslektaşlarımızla, daha iyi iletişim kuracak, görüşlerimizi onlara daha rahat aktaracak, en önemlisi onların görüş ve düşüncelerine bültende yer verecektik.

Ben o dönem oda genel sekreteri olduğum için yazı işlerinden sorumlu idim. Yayın kurulunda yönetim kurulumuzdan, Kemal ve Süreyya'da vardı . Oda bütçemiz böyle bir bülteni çıkarmak için çok kısıtlı idi. Yeni kaynaklar yaratmamız gerekiyordu. Biz son derece amatör bir ruhla, gece gündüz bülten çalışmalarımıza başladık.

Bültene isim bulunması, sayfa düzeni, kapak seçimi, yazıların redaksiyonu hepsi ile titizlikle uğraştık. Bu dönemde yönetim kurulundaki arkadaşlarla dayanışma ve paylaşmanın bütün güzellikleri yaşadık.

Dergiyi matbaadan aldığımız ilk gün yaşadığımız sevinç ve mutluluğu anlatmak mümkün değildi. Defalarca inceledik, kendimizi eleştirdik, değişiklikler için yeni arayışlara girdik. Ve her yeni sayıda aynı telaş, aynı çaba sürdü gitti.

Hiç hazır değildim, birlikte çıkardığımız bu bültende bir gün Kemal'in arkasından yazı yazmaya ...

O dönem odaya ayırdığımız zaman, özel hayatımızı fazlasıyla ihmal etmemize neden oldu. Hepimizin eşi ve çocuklarımız gerçekten hoşgörülü ve anlayışla bizlere destek oldu. Kemal'in eşi Gül de her za-

man güler yüzle ve sevecen desteğini esirgemedi.

O dönem oluşturduğumuz sosyal işler komisyonu ile meslektaşlarımız arasında ki kaynaşmayı sağlamak için geziler, tiyatrolar düzenledik. Sevgili Oya bunların hepsinde bize kendi bölgesinden büyük destek sağladı. O her zaman gülen yüzü ile koşturdu, eşi ile birlikte bütün aktivitelermize katıldı. Daha yapacağımız çok iş vardı...

Nimet Hanım bizden yaşça büyük, olgun ve hep sakın görünüşlü, bir meslektaşımızdı. Onu en son bölgesinde başlattığımız nöbet uygulaması ile ilgili yaptığımız toplantıda görmüştük. Bu nöbet uygulamasına biraz üzülmüş ve biz yaşlandık artık bu yaştan sonra nöbet tutmak zor gelecek demişti. Bende kendisine eczacı kendi kendisini emekliye ayırmadığı sürece hiç yaşlanmaz demiştim , gülmüştü...

Mine henüz çok gençti, eczanesini yeni açmıştı. Karşılaştığı sorunlarla ilgili her zaman bilgi alır, takıldığı konuları sormak için eczaneme gelir, konuşurduk. Mesleğini seviyordu ve ona en kısa sürede meslek örgütünde faal olarak çalışmasını öneriyordum. Kim bilir, belki de ilk seçimde bunu

Beş meslektaşımızın, eşlerinin ve çocuklarının depremde yaşamını yitirdiğini aynı anda öğrendim. Bu nasıl bir acıydı ki, sevdiğimiz bir kişiyi kaybettiğimizde günlerce yaşadığımız üzüntüyü aynı anda bir günde onlarca, yüzlerce, sevdiğimizizi kaybettiğimizde yaşıyorduk.

Sevgili meslektaşlarımız ve binlerce insanımız yüreğimizde derin yaralar bırakarak anılarımıza işlendiler. Ne yazık ki 17 Ağustos'ta hepimiz bu şehirde yüzyılın felaketi depremi yaşadık .O geceden sonra hepimizin hayatında pek çok şey değişti. Sevdiklerimizi, dostlarımızı, arkadaşlarımızı kaybettik .Acılarımızı kalbimize Gömüp hayata tekrar sarılarak yaşam gücümüzü yeniden kazanmaya çalıştık .Bir çok şey normale döndü gibi görünse de içimizden atamadığımız korkularımızla yaşamaya devam edeceğiz.

Yaşadıkça 17 Ağustos'u ve kaybettiklerimizi unutmuyacağız.

Ş İ İ R Ş İ İ R Ş İ İ R

17. Ağustos Ve.....

Gölcük, Değirmendere, İzmit, Yalova, Adapazarı ve Düzce, Gölyaka.

ve Erzincan, Varto, Gediz .Ve.....

Hiroşima, Güney Afrika, ve....

Ve; "Büyümez ölü çocuklar".....

Ve; Daldı oğlanlar,çiçektir kızlar.....

17. Ağustos. 1999 ve sonrasında hep bu dizeler aklımda.

Nazım Hikmet' in Kız Çocuğu şiirini bilirsiniz. O şiirden;

"Hiroşima'da öleli /oluyor bir on yıl kadar"

Ve Ceyhun Atıf KANSU 'nun Kızamık Ağıtı şiirinden;

"Bebekler ölüyor, ölümden habersiz"

Ölüyorlar,ölümden habersiz,kimi ağzında emziğiyle.

Şekerde yiyemeyecekler. Dizeler her şeyi anlatıyor.

Anlatıyor da anlayana.Anlamak için yürek olmalı.

Toplumun sorunlarını, acılarını anlamak için.

Depremde onlarca değil, yüzlerce değil, binlerce, binlerce insan öldü.

Her ölümün hikayesi var. Her biri için yanmalı, hepsi için yanmalı.

Akıl yürek yanmazsa doğru düşünemez.

"Ben yanmasam

Sen yanmasan

Nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa"

Değerli arkadaşım Abidin Aydın'ın depremden sonra yazdığı ve

Çağdaş Türk Dili dergisinde yayınlanan şiirini' de sizlerle paylaşmak istedim.

Hoş çakalın

ANNEM GÖLCÜK BABAM İZMİT

Afyon'a hastane odasında,
Öksüz bir çocuk gibi şimdilik
Sizleri düşünüyorum boyuna
Annem Gölcük Babam İzmit

Depremde yıkılan adresime
Kavuşmak çok mu uzun sürecek
Taşlar yerine oturmalı önce
Elbette otururuz er yada geç

Şimdi taşlar dedim ya neyse
Yıllar yılı çiğnediğim taşlarınızı
Öpüp başıma koyacağım özlemlerle
Kavuşmanın özlemi daha da yakıcı

Düşündükçe ağlıyorum için için
Öksüz bir çocuk gibi şimdilik
Göz yaşlarım felaketimiz için
Annem Gölcük Babam İzmit

Abidin AYDIN

DEPREM VE DEĞİRMENDERE

17 Ağustos Salı saat 03.02 'de son yüz yılın en büyük doğal afetini yaşadık. Bu büyük deprem beldemizde çok büyük maddi ve manevi kayıplara neden oldu. 650 belde sakinimiz yaşamını yitirdi.

Belediyemizde 2529 konut ve 209 iş yeri yıkıldı. 1939 konut ve 146 iş yeri orta derecede hasar gördü.

Sahilimizin en önemli bölümü heyelan nedeni ile sular altında kaldı. Belediye hizmet binası başta olmak üzere belediye ye ait tüm iş yerleri yıkıldı.

Tüm acılar yaşanırken gördüm ki böylesine büyük doğal felaket için hazır değildik. Üzerinden 8 ay geçen 17 Ağustos deprem felaketi sonrasında Değirmendere Belediyesi olarak saptadığımız sorunları şöyle sıralayabiliriz.

•Devlet,Belediye, Askeriye ve S.T.Ö. iş birliğindeki aksamalar 1932 yılında çıkarılan mevcut 7269 sayılı Afetler Yasasında yerel yönetimlerin rolü ve yetkileri belli edilmemiştir. Durum böyle olunca çok boşluk doğdu. Düşününki Muhtar tam yetki ile donatılmış iken yerel yönetim, Belediye Başkanın yetkisi yok. Söz konusu yasa S.T.Ö. nede yer vermiyor. Belediyemizde meydana gelen can ve mal kaybı başta olmak üzere Afetler Yasasında mevcut diğer problemler 'de eklenince idari yapı zayıflamış ve otoriterin kaybına neden olmuştur. Yaşanılan felakette idari ve teknik personelin muhatap olacağı ceza uygulamalarının dahi merkez idari tarafından belirlenmesi yüzünden yerel yönetimler zor durumda kalmıştır.

* Binaların konumu; zemin yapısına uygun bina yapılmaması, fay hattı üzerine veya çok yakında yüksek katlı binalarının yapılmasına izin verilmesi, jeolojik ve jeoteknik etütlerin yapılmayıp deprem yüklenimi ve emniyet gerilmelerinin tahmini yapılmaması. 1998 tarihinden önceki Deprem Yönetmeliğinin 6.5 ve 7 büyüklüğündeki deprem şiddetinde ve tek yönlü olarak çıkmış olması, bina yapım hataları, yeterince sulanmaması, paslı demir kullanılması betonla demir adaransının sağlanmaması, kolan-kiriş menset bölgelerindeki etriye sıklığının projesine uygun yapılmaması, binalardaki çökmeler, alt katlardaki kolonların kaldırılması.

* Kente ait bilgi eksikliği; ruhsatsız kaçak yapı-

lar,imar planlarının denetlenememesi ,imar aflarının yarattığı çarpık,sağlıksız yapılaşma, numarataj sisteminin güncel olmayışı, jeolojik

haritaların olmayışı

Bu üç temel sorun yanında hemen afet sonrası gündem olan defin problemi güncelliğini korumakta ve yitirilen insan sayısında hala ciddi tereddütler yaşanmaktadır. Yaralı ve ölümler ile ilgili planlı bir kayıt tutma çalışması ve ne yazık ki sağlıklı olarak yürütülmemiştir. Beldemiz dışına götürülen ölü sayısı doğru saptanamamıştır.

17 Ağustos 1999 depremi sonrası yaşanan ancak deprem öncesi ön hazırlıksızlıktan doğan yukarıdaki ana sorunların yanı sıra hemen deprem sonrası yaşanan sorunlarımızı da şöyle sıralayabiliriz.

* Kurtarma yapılacak bölgede plan,bölgeyi bilen veya gelen kurtarma ekiplerini yönlendirecek binlinçli insanlar yoktu.

* Eğitimli kurtarma ekipleri bulunmuyordu.

17 Ağustos depremi öncesi de var olan bu eksiklikler deprem ile birlikte yaşamsal sorun olarak karşımıza çıktı. Bu yaşamsal sorunların yanı sıra deprem sonrası gelen yardımların organizasyonu ve barınma sorunları ile karşı karşıya kaldık. Yurt içinden ve yurt dışından yardımlar gelmeye başladı . Ancak gelen yardımların sağlıklı bir şekilde ilk günlerde depolanması mümkün olmadı. Yer sorunumuz vardı ve zor şartlarda dağıtım çalışması yapılıyordu. Çok miktarda gelen yardım malzemeleri başka bölgelere gönderiliyordu. Mahallelerde yardım malzemesi dağıtımı yapılıyordu. Ancak araçların giremediği noktalardan şikayetler geliyordu. Yoğun bir malzeme akışı oluyordu. Ekipler yetersizdi ve bu yüzden de gelen malzemelerin cinslere göre ayrımı yapılamıyordu. Yerel yönetim devre dışı tutulmuş olduğundan sağlıklı bir organizasyon zaman aldı. Çok başlılık hakimdi. Asker mi? Yerel Yöneticiler mi ? yoksa merkezi yönetim mi? Dağıtım yapacak belli değildi. Gelen malzemelerin korunması için güvenlik elemanı sıkıntısı hat safhada idi. Stok yapan kişilere müdahale edilemedi. İstatiki çalışma yeterli düzeyde olmadığı için hak etmeyenler yardım aldı ve almaya devam ediyor.

Yerel Yönetim ve Merkezi Yönetim' in depremle ilgili acil durum planı yoktu. Kurtarma ekipleri vardiya usulü ile çalışıyordu ancak kendilerine dinlenilebilmesi için yer gösterilemiyordu. Kurtarma ekiplerine çalıştıkları yerde Polis desteği olmadı .Kurtarma ekiplerinin yetersizliği daha sonra gelen

malzemelerin sağlıklı değerlendirilmemesi ve bir önemli nokta da kimyasal risk içeren malzemelere ait envanterlerin bulunmaması, yangın halinde yeterli söndürme malzemelerin bulunmaması,Sivil Savunma ve Kızılay gibi kuruluşların hazırlıksız olması gibi konular söz konusu idi.

17 Ağustos depremi öncesi ve sonrası sorunları yukarıda belirttiğimiz biçimde saptadık. Bu değerlendirmeler dışında Değirmendere Belediyesi olarak düşündüğümüz ve yaptıklarımız - yapacaklarımız ile ilgili bilgi sunmak gerekirse;

Her şeyden önce Yerel Yönetimlere gereken önem verilmesi ve doğal afetlerde yerel yönetimler 1. derece de etkili ve yetkili olmalıdır.

Değirmendere Belediye Başkanlığı olarak yaşamı normale döndürmek için çalışıyoruz. Ticari yaşamın düzenlenmesi için uğraşyoruz. Deprem zedelere yönelik her türlü yardımın denetlenerek sürdürülmesini ve halkın bedavaclıktan kurtarılması ve özellikle de gi-

yim ve yiyecek yardımlarının yalnızca ihtiyaç sahiplerine ulaştırılması gerektiğini düşünüyoruz.

Beldemizde yıkım bekleyen binaların yıkım sorununu tamamlanmalı ve yaşam enkaz görüntüsünden kurtarılmalıdır. Az ve orta hasarlı binaların onarımları için vatandaşlar yerel yönetim ile ilişkide olmalı ve onarımlar için mutlaka ruhsat sorumluluğu getirilmelidir.

Deprem öncesi başlanmış olan ve deprem sonrası inşaatları duran inşaat halindeki binalar kaderine terk edilmiş durumda. Bu binalarda ciddi hasar tespit çalışmaları yapılmalıdır.

Esnaflarımız depremden en çok etkilenen kesim. Dükkanları yıkılmış veya hasarlı olup işleri tümüyle aksamıştır. Yaşamı normale döndürme çalışmalarımız için esnaflarımızın sorunlarını saptamak ve bunların çözülmesi için çalışmaktayız.

1999 yılı içerisinde ne yapmışsak daha fazla ve güzelini yapmayı hedefliyoruz. En kısa sürede en çabuk toparlanan yer olmak istiyoruz.

Değirmendere Belediye BAŞKANI

Ertuğrul AKALIN

KÖRFEZ'DE HASAR OLUŞMASININ SEBEPLERİ

Körfez Belediyemize, İlçede Körfez halkının içme ve kullanma su ihtiyacını karşılamak amacıyla 1998 yılı sonuna kadar, 45 adet ve toplam 4056 metre derinlikte ve çeşitli çaplarda su sondaj kuyuları açılmıştır. İlçenin tüm mahallelerine göre dağılım gösteren bu kuyular, genelde D-100 Karayolu ile TEM Otoyol doğrultusu boyunca bu eksen üzerinde yoğunlaşmaktadır.

Bilindiği gibi kuzey Anadolu Fay Zonu (KAFZ) da bu eksen boyunca doğu-batı ikametinde yer almakta ve Körfez'de yer altı yapısının tanınması bakımından su arama sondaj çalışmaları da bu kesimlerde yoğunluk kazanmaktadır. Kuzey Anadolu Fay (KAF) hattı TEM Otoyolu ile D-100 Karayolu boyunca, sahil bandı ile belirli bir açı oluşturup Kirazlıyalı-Şirinyalı Beldelerinde denize kavuşarak batıya doğru devam etmektedir.

D-100 Karayolu'nun güneyinde (Sahil Bölümü) gerçekleştirilen sondaj çalışmalarından da anlaşıldığı gibi, denize (Sahil) doğru artan bir derinlikte kuaterner jeolejik zamanda oluşmuş kil, siltü, kum ve çakıl boyutundaki çökeller ile onun altında daha derinlerde yer alan aynı tür malzemelerin düşük dayanımlı zayıf tutturulmuş serilerinden meydana gelir. Kil oranı sahile doğru artan bir oranda ve derinlikte olduğundan ve zemin "Afet Bölgelerine Yapılacak Yapılar Hakkında Yönetmelik" esaslarına uyulmadığı takdirde yapılaşmaya müsait değildir.

İlçenin Yarımca Bölgesindeki alüvyonal katman, temek kayaç olan arkoz serilerinin daha güneye (sahil) doğru ulaşması neticesinde sığ bir oluşu sergilemektedir. Genel de bu bölgenin, Marmara Depremi ile Tütünciftlik Bölgesine nazaran çok daha az hasarla çıkması, temel kayaç olan arkoz serilerinin daha sığ bir şekilde bölgenin jeolejisine hakim olarak teşekkül etmesinde ileri gelmektedir.

Tütünciftlik Bölgesinde temek kayaç olan arkoz serilerinin, Yarımca Bölgesine nazaran çok daha derinlerden sahile doğru eğimli bir şekilde devam etmesi kuaterner jeolejik zamanda oluşan alüvyonal katman ile neojen zamanlı çökeller geniş bir alanı oluşturmaktadır. 17 Ağustos 1999 büyük Marmara Depremi ile Tütünciftlik Bölgesinin, özellikle Fatih ve Güney Mahalleleri ile ilçenin doğusundaki Derince İlçesinin 60 Evler Mahallesinin depremden en fazla etkilenmelerinin nedenleri olarak, Gölcük odaklı depremin coğrafi bakımdan en yakınında olmaktan başka, çok daha büyük önem sahip zeminin gevşek ve alüvyonal serilerden oluşması olarak gösterilir.

Kuzey Anadolu Fay (KAF) hattının kuzeyinde, (TEM Otoyol-D-100 Karayolu eksenini) ile, Çenedağı ve onun batısında yer alan ve sahile (Güneye)

bakan tepeler (İlimtepe) arasında yer alan formasyonlar en geç birimden en yaşlı birime kadar kireç taşı, kil taşı, sil taşı ve kum taşlarından (arkoz) oluşmaktadır. İlçenin kuzeyindeki İlimtepe mevkiinde, Körfez Belediyesi Toplu Konut Alanında içinde bulunduğu bölgede genel olarak, kil taşı ve sil taşının altında yaklaşık 130 metre derinlikte başlayan kum taşı (arkoz) serileri, Körfez İlçesinde mesken alanın kuzeyinden itibaren güneye doğru neojen serilerinin altında, temel kayaç olarak sahile doğru eğimli bir şekilde devam etmektedir.

17 Ağustos depremi gerek Marmara da gerekse Körfez İlçemizde büyük acılar yaşanmasına sebep olan büyük bir afetti ve yaşadığım sürece unutmayacağım acı hatıralarla doludur.

Deprem oluşundan sonra Körfez ilçemizde ilk günlerde her bölgede olduğu gibi nerede ise bir can pazarı yaşandı.

Diğer deprem mağduru bölgelerden farklı olarak körfez halkı, bir de Tüpraş yangını ile karşı karşıya kalmış, gaz tanklarının patlaması ve Körfez İlçeyi yok etme tehlikesi herkesi şok etmişti, İlçe halkı daha önce hiç yaşamadığı büyük afet sebebi ile büyük bir panik içerisinde idi.

Fakat biz panik yapmamalıydık, çünkü İlçemizde 120 Bin kişi yaşıyordu ve ne yapacağını bilmeden çaresizce umut bekliyordu. Bu büyük panik ve kargaşa ortamında ben ve çalışma arkadaşlarım büyük bir bilinç ve soğuk kanlılıkla gece gündüz çalışarak duruma hakim olduk. Körfez 'deki Tüpraş yangını sebebi ile İlçenin tamamı yakın dağlara kaçmasına rağmen Körfez İlçeyi terk etmedim. Şartların gerektirdiği her işi yapıyorduk, bir gün yardım için İlçemize gelen un çuvallarını indirirken diğer gün enkaz başında kurtarma çalışmalarını organize ediyordum. Hiç durmuyor ve nerede ise hiç uymuyorduk. Sanki durursak gücümüzün biteceğini düşünerek amansız bir çalışma yürütüyorduk.

Kısa bir sürede İlçemizde deprem sebebi ile şehit olan tüm insanlarımızı her türlü islami şartları yerine getirerek defnettik.

Daha sonra ise yaşamı yeniden normal seyrine çekebilmek için yapılan tüm çalışmaları izleyerek bugünlere geldik.

İnsanın yaşamında belki de başına gelebilecek en büyük afeti 120 bin insanımızla birlikte her an onlarla birlikte olmak kaydı ile yaşadım.

Cenabı Hakkın bir daha böyle bir afeti göstermemesini diler, çalışmalarınızda başarılar temenni ederim.

Erhan YENİLMEZ
KÖRFEZ BELEDİYE BAŞKANI

KAYBETTİKLERİMİZİN ANISINA

Ecz.Meltem KÜÇÜKŞENGÜL

Bana yaz dediler! DEPREMİ yaz dediler bana... Öylece kaldım!

Nereden başlayacağımı bilemedim. Gözümün önünden yüzlerce görüntü geçti. Bana aşkı yaz, mutluluğu anlat deseler belki de yazmak daha kolay olurdu. Ama bana ölümü yaz dediler!..

Gözlerimi kapadım, hayalimde canlanan ilk görüntü; Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi bahçesindeyim. Sanırım depremden sonra ki ikinci günün akşamı... Düşünmeden sadece bekliyoruz. Birden hayal gördüğümü zannediyorum. Uzaktan bana doğru gelen bu yüzler çok tanıdık; Süreyya, Münir ve Eşi Esen... Bana ulaşamamışlar, öldüğümü düşünmüşler. 'Oysa ölüm bir zaman önce hepimize ne kadar uzaktı!' Son olarak birde hastanede arayalım demişler, Meğer ne kadar güzelmiş insanın dostlarını görmesi ve ne kadar olağanüstü... Bana Kemal Ağabeye ulaşamadıklarını söylediler!!!! (Ölüm, hayır seni duyumsamak istemiyorum) Cep numarasını veriyim dedim Süreyya'ya.. O bana inanmaz gözlerle bakıyor. Ne demek istediğini anlamadığımı düşünüyor. Evet anlamak istemiyorum... Tanıdığım, sevdiğim insanların ölümünü duymak istemiyorum...

GİTTİLER, geldikleri gibi gözlerindeki o derin ıstırapla...

KEMAL, GÜL TANRIKUL ve sevgili oğulları **ONUR**... 17 Ağustos saat 3.02'de, depremde yaşamlarını kaybettiler. İçimizde derin bir boşluk ve geride bir sürü anılar bırakarak... Birlikte o kadar çok şeyi paylaştık ki... Tam 4 yıl Yönetim Kurulu'nda birlikte çalıştık. Doğruları bulmak için birlikte çok zaman harcadık. Birlikte güldük, ağladık.

ANILAR; anlatsam sayfalar sürer. Ama öğrendim, her anın bir süre sonra anı olacağını ve yaşarken hiçbir duyguyu ertelememek gerektiğini... T.E. B. Merkez Heyeti'nin seçimleri için Ankara'ya gittiğimizde, mezarlarını ziyaret ettik. Hepimiz kendimizce onlara veda ettik. Hiç unutmayacağım, Süreyya'nın Kemal Ağabeyi mezar taşını öpüşünü ve sessizce dostuna veda edişini... benimle birlikte orada olan herkes bu anı sanırım hiçbir zaman unutmayacak.

Hoşça kal **KEMAL Ağabey**...

Ve **MİNE SAKA**; Çekingen gülüşü ve kibar davranışları ile her zaman gönlümüzde yer alacak. Bilim Komisyonunda geçen dönem birlikte çalışmıştık. Üretken, canlı ve çalışkan biri diye düşünmüştük. Ciddi yüzü gözlerindeki o yaramaz ışıklarla tatlı bir tezat oluştururdu. Sevgili Mine siz değil, sen di-

yecektik. Sonra seninle dost olacaktık ve yaşam içinde kim bilir neler paylaşacaktık? Hoşça kal sevgili **MİNE**...

Zaman 1990 yılının hatırlamadığım bir günü. Güleç yüzlü şirin bir hanımla tanıştım: **OYA ŞENEL**. Bir dönem **SSK**'da birlikte çalıştık. O dispenserde görev yaparken ben de hastanede çalışıyordum. İkimizde Ege mezunuyduk. Yıllarca aynı anfiye aynı laboratuvarlarda ve aynı kantinde birbirimizi tanımadan bulunmuştuk. Belki de karşılaşmıştık, yıllar sonra İzmit'te tanışacağımızın bilmeden... Yine yıllar sonra İzmit'te böyle bir afette ölümü de yaşayacağımızı düşünmeden...Hatırladıkça yüreğim acıyor. Birlikte o kadar çok şey paylaştık ki ; Oya, Nihan, Nihal, Berrin, Ben ve tabii ki Ramazan Ağabey (Şenel).

Deprem sonrası o kötü gecelerden birinde İzmit'den bir dostumdan, ölüm haberlerini alıyorum. O gece ilk kez ağlıyorum. O güne kadar duyduğum ve sonradan duyacağım tüm ölümler için...

Yine anılarıma sığmıyorum. Deprem sonrası hepimiz bunu yapmadık mı? Kaybettiğimiz sevdiğimiz için anılarımıza sığınmadık mı?

ŞENEL Ailesini en son Yelken Klüpte gördüm. Ramazan Ağabeyin doğum günüydü. Mutlu ve hoş bir aile olduklarını düşündüm. Sohbet ettik, fotoğraf çektik. O güzel anı görüntüledik. Hele depremden sonra onların Buz Pateni Salonu'nda bir süre bırakıldıklarını duyduğumda...

Yurdunsun Tolga ve Eşi, dostlarımla dostları ve benimde dostlarım. Şimdi ne zaman Tolga ile karşılaşsam, ona daha bir candan sarılıırım. Dostlarımla kokusunu bana getirdiğini düşünürüm. Onu görünce sevdiğim o insanları yanımda hissedirim. Yüreğim dolar dolar...

Sana da hoşça kal canım **OYA'M**

Bu bir edebiyat yazısı değil. Duygularımın ve bölük pörçük aklıma gelen anıların bir bileşkesi...

17 Ağustos'dan bugüne ne çok şey oldu. Ölümü ve acıyı içimizde hissettik. Maddi değerlerin başımıza nasıl çöktüğünü gördük. En önemlisi yaşama ve sevdiğimizimize daha çok sarılmayı öğrendik. Sevgiyi ve yaşamı yeniden keşfetmemiz gerektiğini anladık.

KEMAL, GÜL, MİNE, OYA ve diğer kaybettığımız tüm sevdiğimiz ANISINA...

DEPREMLE YAŞAMAYI ÖĞRENMELİYİZ

17 Ağustos Marmara depremi, bizi hiç beklemediğimiz bir anda yakaladı; Binlerce vatandaşımızın ölümüne, pek çoğunun ise yaralanmasına sebep oldu. 7,4'lük kabusun bıraktığı yıkıntılar, 7'den 70'e hepimizin yüreğinde derin yaralar açtı. Arkasından 12 Kasım'da Düzce depremini yaşadık

"O acıyı ulusça beynimizin içinde hissettik" diyen Hedef Grubu Yönetim Kurulu Başkanı Ethem Sancak, 17 Ağustos depreminin arkasından yapılan Yürütme Kurulu toplantısında, "Felaketin ardından üzüntülerimizi kalbimize gömerken, bölgede başta eczacılar olmak üzere bütün toplum için gerekeni yapmalıyız. Aynı acıları yeniden yaşamamak için bir şeyler yapmalıyız. Bundan böyle, ulusça her türlü felakete karşı hazırlıklı olmalıyız. Bunun için de eğitim, para ve teknolojinin imkanlarının erişebileceği her türlü tedbiri almalıyız. Toplum olarak depremle yaşamayı öğrenmeliyiz."

"Ayrıca bir sağlık kuruluşuyuz ve insan için en acil ihtiyaç olan ilacın dağıtımını yapıyoruz. Çalışanlarımıza ve topluma karşı kamusal bir sorumluluğumuz var, her türlü hazırlığı yapmak temel görevlerimiz arasında olmalıdır" dedi.

İşte bu düşüncelerden yola çıkan Hedef Grubu, deprem öncesi-sırası ve sonrasında alınacak tedbirler için kolları sıvadı. Bu çalışmalar için kaynak ayırdı.

Kurtarma Ekipleri Kuruldu

Merkez Yürütme Kurulu, Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı Ecz. Cengiz Celayir'in başkanlığında bir "Afet Komitesi" kurdu ve deprem sonrası faaliyetleri bu komite aracılığıyla organize etti. Marmara Bölgesine hizmet veren Marmara Hedef, Marmara Es, Marmara Sancak, İstanbul ve Ankara Esko ve Körfez Hedef şirketlerinin Genel Müdürleri ile Müşteri ve Satış Hizmetleri Müdürlerinden oluşan gruplar, 18 Ağustostan itibaren afet bölgesine giderek eczacılarla ve yetkililerle görüştü, ihtiyaçları belirledi. Eczacılar Birliği ve Sağlık Ba-

kanlığı ile işbirliği yaparak Kriz masalarının denetiminde bölgeye ilaç bağıışı yapıldı. İlaç bağıışı yapmak isteyen kuruluşların istekleri doğrultusunda ilaçlar bölgelere taşındı. Kurtarma faaliyetine katılan kuruluşlara ilaç desteği verildi.

Deprem Komitesi'nin Çalışmaları
Deprem Komitesi daha sonra olası bir Marmara depremi öncesi-sırası ve sonrasına uygun bir dizi önlem almak için görevlendirildi. Halen çalışmalarına devam bu komitede Strateji Direktörü Ziyaver Şencan (Sekreter), İnsan Kaynakları ve Eğitim Direktörü Cengizhan Güngör ve Kurumsal İletişim Direktörü İlhan Kırıt görev almaktadır.

17 Ağustos'tan bu yana "Deprem Komitesi"nin Marmara Bölgesindeki şirketlerin geyaptığı faaliyetler:Genel müdürleri ile müşteri ve satış hizmetleri müdürlerinden oluşan gruplar, 18 Ağustos'tan itibaren afet bölgesine giderek çalışmalar yaptı. Bu çalışmalar kriz masaları ile organize bir şekilde yürütüldü. Bu gruplar, başta müşteriler ve personel olmak üzere ihtiyaç sahiplerine yönelik olarak neler yapabileceğini mahallinde saptadı. Bu çerçevede 10.3 milyar liralık ilaç bağıışı yapıldı.Hedef Grubunun çalışanları, aralarında açtıkları bir kampanya ile topladıkları10 milyar lirayı depremde zarar gören eczacılara iletilmek üzere Türk Eczacıları Birliği Yönetim Kurulu Başkanı Ecz. Mehmet Dopmaç'a teslim etti.Holding bünyesindeki şirketlerin yılbaşı ve şeker bayramı kutlamalarına ayırdığı fon, Bağcılar Kaymakamlığının talebi üzerine depremde ağır hasar gören Göztepe Mahallesi Sağlık Ocağının prefabrik inşasına ayrıldı, binanın yapımı tamamlandı.Depremde yakınlarını yitiren çocukların bir kısmının eğitim yaşamları boyunca finanse edilmesi için Küçükyalı Çocuk Esirgeme Kurumu ile ortak bir çalışma yürütülüyor. Hedef Grubu adına bu çalışmaya taraf olacak olan çok amaçlı bir vakfın kuruluş hazırlıkları başlatıldı.

Hedef Grubu'nun binaları ve zeminleri İTÜ Maden Fakültesi, Bimtaş AŞ ve Anadolu Yer Bilimlerine kontrol ettirildi.Yılbaşında dağıtılan ajandalarda depreme karşı uyarıcı ve koruyucu bilgiler konuldu

İstanbul'daki 7, Ankara ve İzmir'deki ikişer ve Bursa'daki 1 şirkette bu komiteye bağlı olarak çalışacak olan ve bahse konu şirketlerin genel müdürleri başkanlığında 12 şirket deprem komitesi kuruldu. Şirket Deprem Komitelerine bağlı olarak çalışacak olan ve olası bir deprem öncesi-sırası-sonrası önlem alma, eğitim verme arama-kurtarma çalışmaları yapmak şeklindeki fonksiyonlara haiz şirket deprem takımları kuruldu. Şirket Deprem Komiteleri İl Sivil Savunma Müdürlükleri ile şirket deprem takımlarının eğitimi temelinde ilişki kurdular ve eğitim almalarını sağladılar. İstanbul İl Sivil Savunma Müdürü Abdullah Güler, Grup merkezinde İstanbul'daki şirketlerin deprem takımı mensubu olan yüzden fazla çalışanına bir brifing verdi. İstanbul'daki şirketlerin deprem takımlarından seçilen 20 kişi, 14-18 Şubat 2000 haftasında İstanbul İl Sivil Savunma Müdürlüğü'nde eğitim aldı. Grubun İstanbul'da bulunan şirketlerinde çalışan toplam 1.225 kişiye, içine ihtiyaç malzemeleri konulmuş "Deprem Çantaları" dağıtıldı. İstanbul'daki şirketlerde kurulan deprem köşelerine, olası bir deprem sonrasında kullanılacak malzemeler yerleştirildi. İstanbul'un her iki yakasında prefabrik deprem üsleri kuruldu. Olası bir deprem sonrasında arama-kurtarma çalışmalarında kullanılacak çeşitli malzeme, bu üslere depolandı. Pano ve serbest kür-

sülerin en az yüzde 25'i depreme dair yararlı bilgilere ayrıldı. Bu bilgiler sürekli olarak güncelleştiriliyor. İstanbul'daki tüm çalışanların oturdukları konutların hasar durumuna dair ayrıntılı bilgiye ulaşılmasını sağlayacak bir anket yapılarak bu konuda ciddi bir veri tabanı elde edildi. Yardıma ihtiyacı olan personele yol gösterilerek, destek sağlandı. Gece gündüz tahliye planları çerçevesinde deprem tatbikatları gerçekleştirildi. Çeşitli bilimsel kurumların yaptıkları ciddi deprem senaryoları temelinde bir holding deprem senaryosu yazıldı ve bütün tedbirler bu temel üzerinde yükseltildi. "Deprem Komitesi" üyeleri, İstanbul'daki bütün şirketlerde 1225 çalışanı kapsayan eğitim çalışmaları yaptı. Olası bir Marmara depreminden sonra İstanbul'daki şirket deprem takımlarının içine düşebilecekleri sıkıntılı durum göz önünde bulundurularak Ankara ve İzmir'deki şirket deprem takımlarının afet bölgesine müdahalesi planlandı.

Çalışmalar Devam Edecek Deprem Komitesi'nin Sekreteri Ziyaver Şencan, komitenin bundan sonra yapacağı çalışmaları ise, şöyle özetledi: "İstanbul Valiliği tarafından bize önerilen 'Seyyar Eczane' Projesi'ni üstlenmek istiyoruz. Bu konudaki hazırlık çalışmalarımızı tamamladık. Şu anda valilikten onay bekliyoruz. Seyyar eczane projesi için karavana yerleştirilecek ilaçların dışında bir eczacı veya eczacı

kalfasının hatta gerekirse bir doktorun da bulunması gerekiyor. Biz, bütün bu koşulları sağlama ve gerekli görüldüğü anda da istenilen yere intikal ettirme görevini üzerimize almak istiyoruz. İstanbul'un her iki yakasında hizmet verecek seyyar eczanelerin hazırlığına başladık.

"Takımımızın ilkyardım konusundaki bilgisini, doktorlarımızın vereceği derslerle destekleyeceğiz. Arama-Kurtarma çalışmalarının önemli bir ayağı da 'tünel açma' dır. Bu işi de en iyi taş kömürü işçileri yapıyor. Takımımız, önümüzdeki günlerde taş kömürü işçilerinden bir haftalık eğitim alacak.

"Bir de ilkyardım broşürü bastırma çalışmamız olacak. Bastıracağımız broşürleri çalışanlarımıza dağıtmayı düşünüyoruz. İlgi görürse, bu çalışmayı yaygınlaştırıp tüm eczacılarımıza da dağıtabiliriz.

"Bütün bu çalışmalarda amaç, başta Hedef Grubu çalışanları olmak üzere, toplumda depremle yaşama bilincini geliştirmek, bir felaket öncesinde, sırasında ve sonrasında özel ve kamu kuruluşlarıyla işbirliği içinde olmaktır. Ancak örgütlü toplumlar, toplumsal felaketlerin üstesinden gelebilir."

İletişim için Deprem Komitesi Sekreteri Ziyaver Şencan
Tel: 0212 445 50 95/103
E mail: zsenca@eskoitr.com.tr

ZIRVA

İsmail Sağıroğlu Y.Mimar

Neden deprem olmuştu? Takdir-i İlahi mi idi? Tak-

dir-i idari mi? Tanrının gazabı mı idi? Binlerce yıldır olagelen doğa olayı mıydı? İlimizde deprem olasılığı bilinmiyor muydu? Fay hattının geçtiğini devlet ve devletlülerimiz bilmiyor muydu? Biliyordu! Bilinmesi gerekiyordu. Depremden sonra ortaya çıkan düzinelerce uzman, ben uyarımtım, biz söylemiştik dediler,

Biz tüm uyarılara kulaklarımızı mı tıkamıştık?EVET...

Bile bile lades olmuş muydu?GALİBA...

Depremden önce, hakim düşünce "bize bir şey olmaz abi" idi . emniyet kemerini de takmasak, radyasyonlu çayları da içsek, fay hattında nükleer santral de yapsak bize bir şey olmaz abi. Dolayısıyla depremi de ciddiye almamıştık. Gelirse gelirdi, olursa olurdu, Takdir-i İlahiydi. Hem 150- 200 yıl gibi aralıklarla olan bir şeydi. Ona mı kafa yoracaktık? Nasıl olsa bizi bulamazdı ve günü kurtaracaktık. Bize plan değil, PİLAV lazımdı.

Biz depreme hazırlıksız yakalandık. Galiba olası İstanbul depremine de hazırlıksız yakalanacağız. Zaten hazırlık yapacak niyetimizde takatimizde yok gibi.

Kocaeli'nde, depremin boyutlarını; (devletim, hükümetim) Başbakan Ankara'ya TV kameraları aracılı ile yaklaşık 10 saat sonra haber verince algıladı. Yollarda trafik tıkanı, yardım, ilkyardım, kurtarma araçları mahsur kaldı. Deniz ve hava yolu ulaşımı sonradan, gecikmeli olarak sağlandı. İş makineleri ve kurtarma ekipleri yeterli değildi. Herkes kendi başının çaresine bakmak, kendi kurtarma çalışmasını yapmak, kendi mezarını kazmak, kendi enkazını koruyup kollamak zorundaydı. Her birim kendine kriz merkezi kurmuştu ve bu kriz merkezleri krize sebebiyet verebiliyordu!

Bir anda reality showlardaki kurtarma rezaletlerinin top luca oyuncusu, mağduru, figüranı olmuştuk. Televizyonda savaşlı, depremler kan revan içindeki görüntülerin göbeğine düş müştük. Rolünü bilemeyen acemi aktör gibi sağa sola seyirttik. Herkes durumdan kendine vazife çıkardı. Kimi ailesini toplayıp uzaklara kaçtı, kimi kazmayı küreği kapıp uzaklardan yardıma koştu. Hakim motif organizasyonsuzluktu. Kimse kimsenin ne yaptığını farkında değildi. Herkesin bir şeyler için koştuğu bu ortama (organizasyonsuzluk çakılmasın diye) "sivil inisiyatif" adı kondu.

Ne zaman ki: enkaz altından umut kesildi, yabancı kurtarma ekipleri birer ikişer geri yollandı, "artık ölmüşlerdir, dağ lın"dendi.

Ölenler öldü, kalanlar da o zaman "Devleti" gördüler. Devlet yaraları saracaktı, devlet büyüktü, enkazları kaldıracaktı. Hasarlı binaları tespit edip onaracaktı. Bütün yardımlara el koyup o dağıtacak, herkesin barakasını- yuvasını o yapacaktı, herkese yemek dağıtacak, herkesi rehabilite edecek, herkesi sağaltacaktı.

Zaten;müteahhitler hırsız, belediyeler rüşvetçi, mimar ve mühendisler beceriksizdi, Devletimiz ahalimiz süttten çıkmış ak kaşıktı. Hükümetimiz becerikliydi. Kanun hükmünde karar-nameler çıkacak, tüzükler , yönetmelikler değiştirilecek, ortalık güllük gülistanlık olacaktı.

Hükümetimiz her şeyi bilir, her şeyi düşünürdü. Bize sormasına gerek de yoktu. Her problemimizi şıp diye anlardı ve

çözerdi. Zaten sivil inisiyatif de depremden sonra evine gitme-liydi, sokakta kalıp üşütmesinlerdi.

Yaygın kaniya göre; deprem bölgesindeki müteahhitler hep hırsız çıkıyordu. Erzincan depreminde yıkılan hastanenin müteahhidin Cumbabamızın olup olmadığını sorulmaya başlanınca konu kapanmıştı.

Adana depreminde yıkılan binanın müteahhidin karpuz-cu olduğu ortaya çıkınca konu kapanmıştı. Şimdi de Veli Göçer'in şair olduğu anlaşıldı. Konu kapatılabildi. Türkiye topraklarının %90'ı deprem tehdidi altına olduğu için, olası bir deprem de Türkiye'deki geriye kalan müteahhit, mimar ve mühendislerin %90'nın hırsız ve beceriksiz çıkma ihtimali yüksekti. Acaba mimar, mühendis ve müteahhit mi ithal edilseydi!

Türkiye'de yapı yapma düzenini kuranlar, çok iyi kurmuştu, ama yapıların bundan haberi olmamıştı. Patır kütür yıkılıyorlardı. Türkiye'de teşebbüs hürriyeti yok muydu? Vardı? Herkes kendi inşaatını, gönlünün çektiği gibi yapardı. İnşaat yapmak için ehil sahibi olmak gerekmiyordu. Belediye bazen ruhsat sorduğu için usulen bir proje çizecek mühendis bulunur, ruhsat alınırdı. Hem yarın inşaatta vukuat olursa "Ben ne anlarım inşaattan be kardeşim, ben edebiyatçıyım" denir. Mühendisin ve belediyenin yeterli kontrolü yapmadığı öne sürülebilirdi. Böylece deprem yıkımının suçlusu bulunmuş olur. Adalet tecelli ederdi.

Zaten Türkiye'de "En büyük taraftar, Futbolcular sahtekar" idi.

"En büyük taraftar, Müteahhitler sahtekar" idi

"En büyük taraftar, Mühendisler sahtekar."idi.

"En büyük taraftar, Politikacılar da sahtekar"idi.

Taraftarlar asla ve katiyen sahtekar değildi.

Hükümetimiz kimlerin hak sahibi olduğunu bilir idi. Yardımları ulufe gibi bol keseden dağıtır, ama sadece hak sahiplerine dağıtırdı. Vatandaş mağdur olduğu gün gibi aşikar olsa da, hak sahibi olamayınca yardım alamazdı.

Hükümetimiz kira yardımı isterse yapardı. Binamızı yık-mak isterse yıkardı, ister kuru erzak ister sulu yemek verirdi. Kurban etlerini birden tüketip mide fesadı olmalıym diye salam-sucuk yapardı. Belediyelere talimat yağdırır, emirler verirdi ama kadro-para-ımkın vermezdi. İsteddiği belediyeyi ihya eder, istediğiyle görüşmezdi. Kriterleri, kıstasları, elekleri kendi ko-yar, istediğini abat, istediğini berbat ederdi. İzmit'in merkezinde iki kattan fazla yapılaşmaya izin vermezdi. Gerçi yapılaşma olup bitmiş, atı alan üsküdarı geçmişti ana olsun. O kağıt ü-zerinde durumu düzeltmişti. Daha önceleri nerede idi. Meşgul-dü. Bölge planı yapamazdı. Bölgemizde organize sanayi kurul-masını teşvik ederdi. Körfez geçiş köprüsünü teşvik ederdi, planları kendi yapar, kararları kendi verirdi. Nüfusu bölgeye yığ-ar. Ey belediye çık işin içinden derdi. Kocaeli Büyük Şehir be-lediyesi olmasın, kendine plan yapmasın, kendi kendini denetlemesini. Zaten Ankara'dan her tarafı yönetir, her şeye çözüm bulunur, her ilacı verirdi. Bizler kendimiz çözüm bulma-ya yorulmalıydı. Yeter ki istikrar olsun, istikrar bozulmasındı. 5+5 iyi olurdu ama olmamıştı. Öyleyse iki iki dört ederdi, bu işler beni deli eder idi.

UNUTAMIYACAĞIMIZ GÜNLER

Sayın Meslektaşlarım

17 Ağustos ve 12 Kasım 1999 !

İnsanlığın unutamayacağı bu iki günden alacağımız derslerin geleceğe yönelik bize rehberlik etmesini diliyorum.

İnsanları evsiz, işsiz bırakan on binlerce aileyi darmadağın eden, ruh sağlığını çökerten bu büyük felaketleri bir daha yaşamamak için gerek ülke çapında gerekse camiamızda acilen çalışmalara başlamamız gerekmektedir.

Bu konuda gerek binaların sağlamlaştırılması, gerek iş yeri ve konutlarımızın sigorta güvencesine kavuşması ve gerekse bir felaket anında neyin nasıl yapılabileceğinin ön çalışmaları en kısa sürede tamamlanmalıdır.

Aramızdan ayrılan kardeşlerimizi rahmetle anarken yeni yüzyılda milletçe her şeyin en iyi olması dileğiyle hepinize saygı ve sevgilerimi sunarım.

Ecz. Mehmet GÖKMEN

MELTEM ECZA DEPOSU

YÖNETİM KURULU BŞK..

Sevgili KEMAL!

Değerli Dostum,

1995 yılının Ağustos ayında başlayan, Eczacı Odamızdaki birlikte üretme ve ürettiklerimizi paylaşma çabamızı ansızın noktalayıverdin 17 Ağustos gecesi Saat 03.02'de.

Bir hoş çakal diyemeden birbirimize, Kucaklaşmadan, vedalaşanların tekrar buluşmak ümit ve dilekleriyle.

Üstelik değerli eşin Gül ve biricik oğlun Onur'u da alarak çıktın sonsuza yolculuğa.

Oysa ne umutların vardı daha, ne kadar çok yapmayı planladıkların bu dünyada. Belki birlikte yapacağımız çok şey de olacaktı.

En son seninle sert bir körfez rüzgarı baş başa bırakmıştı bizi, 14 Mayıs 1999 Eczacılık Günü'nde feribot ile Gebze'den Gölcük'e yolculuğumuzda. Ne hazin ki bize yarım saat konuşma fırsatı veren körfez rüzgarı idi, seni yaşamdan, aramızdan alıp, götüren Körfez Depremi oldu.

Seslenmiştik feribotta Muzafer'e, Süreyya'ya, Münir'e ve diğerlerine bu taraf rüzgar almıyor, gelin diye. Ama onlar başta Ahmet Abi biz sizin gibi yaşlı miyiz dedilerdi de bizde yılların samimiyeti ile onlara gereken yanıtı vermiştik.

Bu gün ne kadar kızıyor isem Körfez Depremi'ne, o kadar teşekkür ediyorum o gün esen körfez rüzgarına. Seninle kısacık ta olsa bize baş başa bir an yarattı diye.

Dertlerimiz, tasalarımız, sıkıntılarımız birbirimizde kalsın isterdik hep. Bu nedenle yazıya dökmeyecek elbet konuştuklarımız.

Ama çıkartılırken cansız bedeninin beton yığınlarının altından ve çıkmak üzereyken Gölcük'ten Ankara'ya son yolculuğu'na; Münir'in söylediği bir çift söz ömür boyu kalacak kulaklarımızda: "Değer miydi be Kemal Abi bunca dert etmeyi her şeyi kendine".

Münir'in sözleri kaskatı dondururken beni, arabanın direksiyonuna kapanıp hüngür hüngür ağlattı Süreyya'yı.

Yaşamın boyunca şans senden yana olmuştu çoğu kez; Bu kahrolası depremde sana hiç şans tanımamıştı ne yazık.

Sevgili dostum en acısı bu son yolculuğunda Ankara'ya, ne yazık ben dahil hiç birimiz olmadık yanında. Bir süre sonra geldiğimizde Ankara'ya Kurtuluş Mezarlığı'na Onur'un bir yanında sen, bir yanın da annesi Gül yatıyordunuz. Sanki rahat bir döşekteymişçesine.

O ana kadar hep sakladığım göz yaşlarımı artık hiç kimseden saklamaya tahammülüm kalmadı. Elimdeki çiçekleri bırakırken başucunuza.

Biz sevgili Kemal o gün Eczacı Odası'nda birlikte çalıştığın arkadaşların hep birlikte helal ettik varsa sende haklarımız. Ama biliyoruz ki senin bizdeki hakların daha fazla, eminim ki o gün orada duyamasak ta sesini biliyoruz senin de bize haklarını helal ettiğini.

Değerli Arkadaşım,

Bundan böyle İzmit'ten Ankara'ya gidiş çok zor olacak benim için; o yola her çıkışımızda gözlerimiz sevgi dolu gözlerini; kulaklarımız neşeli sesini arayacak.

Ve en kötüsü Değerli Meslektaşım artık Ankara Kalesi'nde Ata'nın şerefine kadeh kaldırırken sen yanımızda olmayacaksınız. Ama şundan emin ol ki biz seni o, Anıtkabir'e bakan masada hep anacağız.

Can Dostum,

Yolu aydınlık olan ve sevgiden geçen insanların yollarının bir gün bir yerde kesişeceğine inanırdık hep, İlk kez 1995 yılında kesişen yollarımız elbet bir gün bir yerde yeniden kesişir.

DOSTUN

Ecz. Nejat ÇETİN

HAZIRLIKLIL OLACAĞIZ

Göreve gelişimizi yaklaşık 4. ayında meydana gelen 17 Ağustos depremi, Bekirpaşa 'da 400 insanımızın canına mal olurken, 2151 binayı ise yıkık yada ağır hasarlı duruma getirdi. Belediye Binamızın ağır hasar görmesi ve bölgemizde kurulan Çadır kent ve prefabrik binaların sayısal anlamda çokluğu, Belediye hizmetlerimizin aksamasına neden oldu.

Tüm bu olumsuz koşullara rağmen, sorunları yerinde tanımlayarak çözmeyi, kendimize hedef olarak seçtik.

Depremın 1. günü cephanelik, Doğu Kışla, Yavuz Selim. Yahya Kaptan ve Asil Kent 'te oluşturduğumuz Çadır kentler, aşevinde 11 bin ünite yemek ve 10 bin ton ekmeğün üretiminin dağıtımını ile halkımızın yaralarını sarmaya çalıştık. Olabilecek sağlık sorunlarına karşı Çadır kentlerdeki sağlık birimleri ile koordineli çalışarak, ilaçlama ve kireçleme işlemlerini aksatmadan sürdürdük. Fen İşleri Müdürlüğümüz ekipleri yaklaşık 5000 metreküp tretuar kaldırarak yollarımızın hizmete açılmasını sağladı. Deprem sonrası günlük yaklaşık 250 tona kadar çıkan ve sağlık koşullarını zorlayan çöpler ekiplerimizin üstün çalışmaları ile toplandı. Duş, tuvalet ve çocukların oyun alanları gibi sosyal sorunlar gönüllü kuruluşlarla yapılan organizeli çalışmalarla çözüldü.

Yaraların tamamen sarılabilmesi için katkı paylarının artışı ve uluslar arası yardımlar konusuna önem verdik. Bekirpaşa Belediyesi, yurtiçi ve yurtdışından en çok yardım alan kuruluştur. Bu da yaptığımız yoğun girişimlerin sonucudur.

Olmamasını dilediğimiz fakat önüne geçemediğimiz 17 Ağustos depremi bizleri gerçeklerle yüz yüze getirdi. Deprem bölgesinde bulunduğumuz gerçeğini böyle bir acıyla görerek yaşamsal anlamda daha güvenilir Bekirpaşa için çalışmalarımızı bugünden başlattık. Özellikle imar konusunda büyük titizlik gösteren Belediyemiz, bundan sonra yapılacak tüm çalışmaları gelecekte olabilecek her türlü doğal afetlere karşı hazır olmak amacını göz önünde tutarak gerçekleştirecektir.

Fikret TOKER

BEKİRPAŞA BELEDİYE BAŞKANI

O GECE NÖBETÇİYDİM

Eczane nöbetimde her zaman olduğu gibi eşim ve oğlum yardıma geldiler. Oldukça yoğun bir nöbetti, yorulmuştuk. Saat 00.30'a geldiğinde eşim ve oğlum bize yaklaşık 100 metre yakın olan evime gönderdim. Bulutlu gökyüzünde herhangi bir anormallik hissetmedim. Eczanede birikmiş olan kurum reçetelerini yapmaya koyuldum. Saat 02.30'a doğru direncim iyice azalmış üzerime rehavet çökmüştü. Masamda oturduğum yerde dalmışım. Müthiş bir gürültü ile uyanıdım. Ne olduğunu anlamadım. Etraf zifiri karanlıktı. Elektrikler kesilmişti. O an aynı başımda duran el fenerini almak aklıma gelmedi. Eczane çıkış kapısına doğru yöneldim. Ancak müthiş bir sarsıntı ile sağa sola savruldu. Kapıya ulaşamadım. Vitrin dolaplarının üzerindeki malzemeler üzerine ve yerlere dökülüyordu. Eczane çıkış kapısına ulaştığımda ilk sarsıntı sona ermişti . kapıyı açmak istedim ama açamadım. Tam o sırada ikinci sarsıntı başladı. O an dünyanın sonu geldiğini ve her yerin sularla kaplandığını düşündüm. Sarsıntı sona erdiğinde hala dışarı çıkamamıştım. Panik ve şokun etkisiyle vitrinin kapıyı sıkıştırdığının farkına varamadım ve kapıyı zorlamaya devam ettim. Neden sonra sebebini anladım. Vitriini ittim kapı açıldı. Kendimi dışarı attım. O anda cadde de kimseler yoktu. Her taraftan çığlıklar geliyordu. Yan komşuların vitrin camları patlamış her taraf cam kırıkları ile doluydu. Tavandan kopan parçalar cadde üzerine düşüyordu. Biraz bekledikten sonra tekrar eczaneye girip el fenerini aldım. Kapıyı çektim doğruca evin yolunu tuttum. Ailemi merak ediyordum. Onları sağ salim apartman önündeki bahçede bekler buldum. Çok korkmuşlardı. Beni bekliyorlardı. Böyle bir felaketi bir daha yaşamamak dileğiyle.

Senem Eczanesi
Ecz.Recep EŞSİZ

Böyle bir konuda yazı yazmak gerçekten zor bir iş.

İnsanın duygularını kelimelere dökmesi zor bir iş. Hele birde bu duygular sevinç, mutluluk hislerini anlatmıyorsa çok daha zor oluyor. Aşk, sevgiyi, mutluluğu anlatmak kolay ama korkuyu, paniği, çaresizliği anlatmak çok zor.

17 Ağustos günü diğer bütün günlerden farksız normal bir yaz günü şeklinde geçiyordu. Her zaman olduğu gibi sabahdan ve öğleden sonra güneş çekilinceye kadar hastalar biraz daha seyrek akşamüstü biraz daha yoğunlaşmıştık. Bu arada akşam nöbetçi olmanın bir heyecanı bir stresi mevcuttu. Nöbet için eksiklerimizi giderdikten sonra herkesin eczanelerini kapatmasını bekledik. Nöbet başlamış ve yavaş yavaş yoğunluk gelen giden artmaya başladı. Bu durum saat 12.30'a kadar devam etti. Bu saatten sonra hasta sayısı iyice seyrekleşmişti. Artık gecenin de vermiş olduğu sessizlik içinde hesap, kitaplarımı yapıyordum. Bu işlerde bittiğinde saat aşağı-yukarı 02.00- 02-30 gibi idi. Yavaş yavaş uyum gelmeye başlamış, günün yorgunluğu üzerime çöküyordu. Son bir kere temiz hava almak için dışarı çıktığımda ilk fark ettiğim havanın çok sıcak olduğu idi. Ama asıl dikkatimi çeken şey ise gökyüzünün bana bu kadar yakın oluşu ve yıldızları sanki bulunduğum binanın üst katından yakalayacakmış gibi olması idi. Bu durum o an için bana keyif vermesine rağmen böyle büyük bir felaketin habercisi olduğunu nereden bilebilirdim.

Eczanemin arka bölümünde çek yatımı açıp yatacaktım ki o an.

O an geldi. Bir daha asla unutamayacağım bir uğuldama ve sarsılma tam kendimi toplarken kesilen elektrik, sallanan camlar, yerlere düşen ilaç şişeleri ve karanlıkta ne yaptığımı bilmeden panik halinde kendimi eczane-nin dışına atmaya çalışmam bu arada kapının kilidi ile uğraştığım zamanı da asla unutmayacağım. Tam bitti derken ikinci sarsılma ve daha yoğun bir sallanma ve aklıma ilk gelen şey hepimizin bildiği ama ne zaman olacağını bilmediğimiz (dünyanın sonu bu olsa gerek) diye düşündüğüm idi. Ama o korkunç sarsılma bittikten sonra o ana kadar yanımda kimse yokken bir anda her yanıma ağlayan, bağırarak, panik halinde oradan oraya koşan insanlarla doldu. Korkudan kimse evine giremiyor. Korku ile kendilerini ailelerini ve sevdiklerini koruyabilecekleri bir yerlere götürmeye çalışıyorlardı. O an benimde aklıma ailem geldi ama onların Giresun'da olması içimi biraz rahatlatıyordu. Ya onların içi rahat mıydı? Cep tel ve telefonla ulaşmaya çalışmama rağmen ancak sabah 08.00 gibi ulaşabildim aileme.

Bundan sonrası herkesin bildiği gibi umarım bir daha böyle olayla karşılaşmayız.

Güzeltepe Eczanesi
Ecz. Emrah DAĞ

ELVEDA SERHAT DENİZ

24 Kasım tarihli kısacık bir mesaj vardı ek-

randa: "Sayın Kırkkanat, önce sürekli e-mailler gönderen arkadaşım Dr. Serhat Deniz 17.08.1999 İzmit Depreminde nöbetçi olduğu kliniğin çökmesi sonucu yaşamını yitirdi. Bunu size bildirmek isterim. Hepimizin başı sağ olsun....Dr. Hakan Geçer."

Yüreğimi çelik bir mengene sıkıp bıraktı. Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Masamın başından kalktım sendeleyerek. Eski mesajları basıp sakladığım sandığın içinde çılgın gibi aramaya başladım. Bir süredir internetten okuyor, sonra siliyorum okur mektuplarını. Ama onun eski mesajlarından birini basmışım. Kırmızı bir başlık taşıyordu. "Cahilin en zararlısı bilmediğini bilmeyendir." Tarih, 16 Şubat 1999. Ölümünden beş ay, iki gün önce ölümünü satırlarının arasında hisseden sevgili okurum, doktor olduğu kadar yazar Serhat Deniz'e bırakıyorum bugün sütunumu:

"Hayatımız boyunca hızla akıp giden zaman içinde pek çok olayla karşılaşırız hepimiz. Nerede, ne zaman olacağını kestirmek çoğu zaman imkansızdır. Ne gariptir ki büyük ikramiyeyi kazanmak, eski bir dostumuzu görmek, hayatımızın insanı (!) ile karşılaşmak gibi şeyler aklımıza gelir; projeler yaparız gerçekleşmesi zor olsa da, yaz tatilini, evimizi dayayıp döşemeyi düşünürüz...Geleceğe dair. Ama karnımızın ağrıyacağı, ateşleneceğimiz, kalp krizi, beyin kanaması ya da kaza geçireceğimiz, cerrahi müdahale gerektiren bir durumla karşılaşabiliriz ama DOĞAL BİR AFETLE karşılaşacağımız hiç aklımıza gelmez. Ve böyle bir olaya hiç hazırlıklı değilizdir. Hazırlıksızlığımızın bir sonucu olarak, beklemediğimiz durumlarda hasta ya da yaralıya yararlı olup olmayacağı belirsiz acemice girişimlerde bulunuruz. İyi niyetliyizdir. Dünyanın hiçbir ülkesinde görünmeyen bir yardımseverlik duygusuyla hareket ederken, belki de dünyanın en bilgiden yoksun ilkyardımcısını yapmaya çalışırız.

DEPREMLERDE YIKINTININ ÜZERİNE ÇIKARAK YARALI ARIYORUZ.

Kazalarda, yaralının kanayan yerine tampon yapıp acil ekibi beklemek yerine, kolundan bacağından çekiştirerek karga tulumba arabaların arkasına atmayı, yardım etmek sanıyoruz...Yolda bayılıp yere düşmüş birini görünce: "Ne olabilir sorusunu sormadan ayağa kaldırmaya, oturtmaya ve nedensiz avuçlarını açmaya çalışıyoruz. Üstelik bu avuçlarını ovma işlemiyle herhangi bir sağlık personelinin müdahalesini engellemeyi göze alıyoruz.

Hastaneye hasta götürüyoruz, "En acil hasta benim hastam, ona bak!" diye doktoru, hemşireyi tehdit ediyoruz. Sanki görevli personel nöbet mahalline giren her hastanın vicdani ve hukuki sorumluluğunu üstüne almamış ve hastalıktan hiç anlamamış gibi...

Yaklaşık beş gün hastanede refakatçi kalanlarımız, doktorlardan çok doktor kesiliyor başımıza... Ka-

Mine G. Kırkkanat (Radikal Gazetesi)

namalı, gözleri kapanmış olan dışındaki vakaları acilden saymıyoruz. Bir nedenle acildeyse ve başında, kolunda kanaması olan biri varken, doktor kalp krizi ya da beyin kanamasından kuşkulandığı, henüz bilinci açık ve konuşabilen biriyle ilgileniyorsa, onu ruhsuzluk ve vicdansızlıkla suçluyor asil acil olanla ilgilenmiyor diye kırıyoruz.

Yerde birini gördüğümüzde hemen 'sara krizi' teşhisi koyuyor, daha soluk alıp almadığına, kalp atışlarına bakmadan, bir ambulans çağırmayı akıl etmeden ve hiçbir anlam taşımamasına karşın 'soğan' arayıp bulup, burnuna dayıyoruz.

Antibiyotikleri ateş düşürücü, ateş kesicileri leblebi komşuya iyi gelen ilacı şifa niyetine yiyip hastalık son aşamasındayken doktora giderek bir iğne iki hap ile iyi olmayı bekliyor; verilen bu ilaçları bile düzenli kullanmadıktan sonra bir günde iyi edemedi diye doktorlara kızıyoruz.

Yanık vakası ile karşılaşınca, herhalde gümüşsülfadiazen içeren ilacın renk ve kıvamına benzediği için diş macunu, yoğurt sürerek tedavi etmeye çalışıyor; üç gün sonra gittiğimiz hekimde, doktor yaradan çok üstündeki acayip şeyleri temizlemekle uğraşmak zorunda kalınca öfke ile kendimizi savunuyoruz. Gerçekte hiçbir şey yapmasak, daha az zarar vereceğimizi bilmeden...

Tüm bu gerçeklerin yanı sıra bir sağlık sorunu ile karşılaşan vatandaşlarımıza yardımcı olmak amacıyla, hastanelerimizin acil servislerinde doktoru, hemşiresi, ebesi, sağlık memuru, hizmetlisi güvenlikçisi ve ambulans şoförü ile 24 saat göreve hazır bekleyen sağlık personeli mevcuttur. Herhangi bir sağlık sorunuyla karşılaşmayanlar, asla oralarda birilerinin kendileri için beklediğini akıllarına getirmezler ne yazık ki. Oysa şu yazıyı okuduğunuz anda bile, ülkenin her yerinde binlerce sağlık personeli, sizin karşılaşacağınız sorunlar için ellerinden geleni yapmak için bekliyorlar. Bugün, hiçbir sağlık sorunumuz olmadığı bu anda, bir çok merkezde sizin için bekleyen özverili insanlar olduğunu düşünün lütfen. Yalnızca 14 Mart, 12 Mayıs'da anmak için değil.

Dr. Serhat Deniz."

Hoş çakal sevgili doktorum, iyi ve yürekli insan. Binlerce teşekkür sana ve Dr. Hasan Geçer gibi fedakar arkadaşlarına. Rahat uyu ve bizi başıyla. Ne senin değerini bilebildik, ne de depremin geleceğini. Kimse-nin değerini bilemeyeceğimiz ve hiçbir depremden korumayacağımız gibi. Burası Türkiye. Böyle insanlar ölür ve insanlar böyle ölür Türkiye'de.

BİR YIL SONRA KOCAELİ BASININDAN

Vatandaşı anlamak

Özgür Kocaeli Gazetesi
Genel Yayın Müdürü İsmet ÇİĞİT'İN

Devlet vatandaşı için var.

Nasıl ki vatandaş devlete karşı görevini yerine getirmezse, hemen yakasına yapışılıyor, hesap soruyor, cezalandırılıyorsa (tabii bunlar sadece sıradan vatandaşlar için geçerli), aynı şekilde devlette vatandaşa karşı sorumluluğunu yerine getirmek zorunda olmalıdır.

Şimdi Kocaeli Valiliği, çadırlarda kalan insanlara "Buradan çıkın" diyor.

Aslında yapılan iş, alınan karar, kağıt üzerinde doğru. Depremden 1 yıl geçmiş insanların hala sağlıksız çadırlarda çoluk çocuk yaşamasının izahı yok. Elbette insanlar çadırları terk etmeli, o çadırlar şehirlerin içinden kalkmalıdır. Hatta geç bile kalınmıştır. Ama, vatandaşa "Çadırdan çık, ne halin varsa gör" demek, devlete yakışmaz.

Bir tane kalıcı konut yaptınız mı?...

Orta hasarlı bir tek konut için, 2 milyar lira olarak açıklanan krediyi verdiniz mi?...

Bırakın konut yapmayı, kredi vermeyi, artık aylık barınma yardımlarını ödeyemiyorsunuz.

Devlet olarak, hiçbir vaadenizi yerine getirmemişsiniz.

Şimdi çadıra dayanıyor," Çık dışarı" diyorsunuz.

Efendim, çadırda barınıp, hak sahibi statüsünde olanları, prefabrik veriliyormuş..

Palavra... Torpillilerden geriye kalan hurda dökük prefabrik varsa, o gösteriliyor.

Gösterilen prefabrik, çadırdan beter. İnsanlar, bir yerde bir düzeni şöyle veya böyle kurmuş, şimdi bu düzenleri de bozuluyor.

Devletin koyduğu kısıtlara uymadığı için " Hak sahibi" gözükmeyen, prefabrikte alamıyor...

Parası yok, pulu yok, işi yok, aşısı yok...

Hepsini depremde kaybetmiş. Elinde bir tek çadır var, sorgusuz sualsiz o da alınıyor.

Kocaeli Valiliği'ne Irak'tan gönderilen 10 milyon dolar, hale repoda.

Arazisi ve alt yapısı devlet tarafından karşılanmak koşuluyla, bu parayla 1000 tane kalıcı konut yapılabilir.

Mütavazi ama sağlıklı, depremde insanlara

ömür boyu yuva olabilecek 1000 tane konut.

Şimdiye kadar çoktan biterdi.

Hak sahipleri belli. Kurası çekilir, 1000 aile prefabrikten kurtulup, konuta geçirilir, bu prefabrikler, çadırlardan çıkartılan ailelere verilir.

Hayır, 10 milyon doların üzerine yatıldı.

Şimdi o parayla memura lojman yapılacak. Bu lojmanlar yapılırken, muhtemeldir ki, bu kentin uyanıkları bir güzel para kazanacaklar.

Bütün bunlar olurken, çadırdaki aile sokağa atılacak:

" Sen depremde değilsin. Çık çadırdan, ne halin varsa gör..."

Devlet, vatandaşa bunu söyleyecek.

Depremzedelerle ilgili kararları alanların hiç biri, 17 Ağustos' daki o büyük felaketi yaşamış değildir.

Ankara'dakiler bilmiyor.

İlimizdeki vatandaşlar bilmiyor.

Milletvekilleri de bilmiyor.

17 Ağustos' u yaşamış bir insan, hele hele bir çocuk "Ben korkuyorum" diyorsa, bu bile başlı başına önemli bir gerekçedir.

Siz o sarsıntıyı yaşamadınız. Hayal etmeye, düşünmeye kalksanız, hayaliniz yetmez.

Hala insanların üzerinde korku var. Her gün biri çığırıyor, şurada şu deprem olacak diyor. Devlet, söylentiler yayıyor, insanların huzurunu kaçırıyor, söz de tatbikatlar yapıyor.

Korkan insanları tedavi ettirmek bir taraf, onların korkularını körükleyorsunuz.

17 Ağustos 'u yaşayıp, psikolojik yara almış, korkusu içine işlemiş pek çok insan var. Özellikle çocuklar var. O insanlar, "Biz korkuyoruz" dedikleri anda bile " Hak sahibidir". Tedavi edilene kadar çadırsa çadır, prefabrik ise prefabrik kendilerini güvende hissettikleri yerde kalmalı, yada güvenli bir konut sağlanmalıdır.

Bunların hiç birini yapmayacaksınız.

Depremzedenin korkusunu anlamayacak, ona yardımcı olmayacak, ev yapmayacak, para vermeyeceksiniz. Tam tersine, depremde için bağışlanmış paranın üstüne yatacaksınız.

BİR YIL SONRA KOCAELİ BASININDAN

ZAMAN GEÇİP GİDİYOR

Kırmızı Kocaeli Gazetesi Yazarı Erkan NİGİZ'in
18 Temmuz 2000 Tarihli gazetede yazısı.

Asrın felaketini yaratan 17 Ağustos depremini, Yalova 'dan Bolu'ya kadar uzanan geniş bir bölgeyi yıkmak için (45 saniye)yetti. O günden bu yana zamanı öylesine cömertçe harcıyoruz ki ; aradan geçen " 11 ay" da yıkılanın yerine yenisini yapamadığımız gibi ,nasıl yapacağımıza da karar veremedik.

Zamanı durdurmak mümkün değil, su gibi akıp gidiyor.

Asrın felaketini yaratan ve Yalova dan Bolu'ya kadar uzanan geniş bir bölgeyi "45 saniye" de yerle bir eden 17 Ağustos depreminden bu yana , tam 11 ay geçti.

Bir başka deyişle de "337 gün"

Depremden bu yana yaşadıklarımızla, çevremize bakınca gördüklerimizi birlikte değerlendirdiğimiz de ortaya çıkan bir " gerçek" var: Zamanın, bir daha geri gelmeyeceğini bile bile cömertçe harcıyoruz. Hem de öylesine harcıyoruz ki; aradan geçen "11 ay " da yıkılanın yerine yenisini yapamadığımız gibi, henüz nasıl yapacağımıza bile karar veremedik.

Afet bölgesinde diz boyu sorun var.

Bunların başında da "konut " geliyor.

Sadece Kocaeli ilinde ki konut gereksinimi "50 bin" in üzerinde.

Buna karşılık yapabildiğimiz tek bir şey var: Felaketzedeyi çadırdan çıkardık, prefabrike konuta koyabildik.

Kalıcı konutlarla ilgili olarak alınabilen yol ise sadece bir " arpa boyu" .

Bu "kalıcı konut" denilen olayın, Afet bölgesinde ki konut ihtiyacının sadece "üçte biri" ini karşılayabileceğini düşünürseniz; durumun nasıl da "vahim" olduğu, daha da net olarak ortaya çıkar.

İmar ve iskan, Afet bölgesinin iki ana sorunudur. Bu konularda hızlı kararlar alınması ve aynı hızla da uygulanması gerekir.

Bayındırlık Bakanlığı, İmar ve iskan konusunda karar alıp uygulayacak olan bakanlıktır.

Ama gelin görün ki bu Bakanlığın çalışma temposu "Mehter Takımı" gibi; iki ileri bir geri . Arka arkaya yayınlanan kararnamelere ve genel-

gelere bakarsanız, okuyacak zaman bulamazsınız. Ancak sıra uygulamaya geldiğinde eller - kollar bağlanıyor., zaman hariç her şey duruveriyor. Tabi ki sonuç hüsrana oluyor.

Yaşadığımız felaketin sonrasında, geleceğe dönük önlemler almaktan ve yapılaşmaya yeni bir düzen getirmekten daha doğal bir şey olamaz.

Ancak "önlem"i ,"engel " haline getirmek koşuluyla .

Bizim Bayındırlık Bakanlığımız,maalesef "engel" yaratmakla meşgul.

" Yeni çevre düzeni" ve "yapı denetim büroları" , afet bölgesinin yeniden imarı aşamasında getirilmiş "önlem" den çok "engel" olarak önümüzde duruyor.

Felaketi yaşayan bölge yeniden yapılanırken imar olayına deprem bölgesinin gerektiği imar düzeninin getirilmesine ve inşaatların denetim büroları aracılığı denetlenmesine karşı değiliz. Dünün ihmallerini yarınlar taşımak gibi bir lüksümüz yok.

Olaya bu açıdan baktığımızda, "Yapılması gereken buydu, Bayındırlık Bakanlığı'na onu yaptı" deriz.

Sıra uygulamaya gelince; aynı şeyleri ne düşünmek mümkün, ne de söylemek.

Çünkü, "Yapı Denetim Büroları" ile yaşanan "fiyasko" ortada. Uygulama "10 Temmuz" da başladı, bugün "18 Temmuz". Ama, başvuru-lacak bürolar hala ortada yok. Bu nedenle de inşaat yapacak insanlar şaşırılmış durumda. İnşaat mevsimini ortalarına geldiğimiz halde, hiç kimse ne yapacağını bilmiyor.

Bize göre, imar ve iskan işlerinin sorumluluğunu taşıyan Bayındırlık Bakanlığının bu işlere açıklık ve hız kazandırması için gün, bugünden.

Bugüne kadar prefabrikeleri ve kalıcı konut inşaatlarını paylaştırmaktan başka görünür bir iş yapmayan Bakanlığın ne düşündüğünü ise önümüzdeki günlerde göreceğiz.

İnşallah zamanın hızla gelip geçtiğinin farkına çabuk varırlar.

Erkan NİGİZ

GEÇMİŞ ZAMAN OLUR Kİ...

14 MAYIS KUTLAMALARI
ECZ. KEMAL TANRIKUL

KOCAELI ECZACI ODASI BÜLTENİ MART 1997

Bu yıl daha geniş bir süreçte düşündüğümüz eczacılık günü kutlamalarımız, yalnız bir bayram değil; aynı zamanda mesleğimizle ilgili sorunları tartıştığımız, ülkemizdeki sağlık politikalarının irdelenmesi gereken bir hafta olması gerektiğini düşündük.

Bu amaçla 11 Mayıs 1994 günü sağlıkta özelleştirme konulu bir panelle ülkemizde devleti ve sağlık meslek örgütlerinin, bu konuya sağlık meslek mensuplarına ve kamuoyuna göstermeye çalıştık.

14 Mayıs sabahı Meslektaşlarımızın da katılımıyla Atatürk heykeline çiçek koyduk ve saygı durusunda bulunduk. Daha sonra meslektaşlarımızın da katıldığı bir basın toplantısı ile bilimsel eczacılığın 158. Yılı olan bugünde, mesleğimizin ve ülkemizin bugünkü durumunu irdelemeye çalıştık.

14 Mayıs akşamı meslekte 25. Yılıni dolduran meslektaşlarımızın plaketlerini vermek üzere bir gece düzenledik. Bu geceyi düzenlemekteki bir amacımız, hoş bir ortamda, arkadaşlarımıza plaketlerini verirken, geniş bir kitleye de 14 Mayıs'ın ne anlama geldiğini duyurmaktır. Bu amaçla solistlerimizin tamamı ve saz ekibinin büyük çoğunluğunun eczacı olduğu İstanbul Eczacı Odası Türk Sanat Müziği Korosunu geceye davet ettik. İl Emniyet Müdürümüz Sayın Süleyman Şahin ve Derince Askeri Hastanesi Bas Hekimi Sayın Ergün Aygören'inde misafir olduğu böyle özel bir geceye ne yazık ki meslektaşlarımız gerekli ilgiyi göstermediler. Bir avuç meslektaşımızla çok hoş bir Türk sanat müziği konseri dinledik. Gönül isterdi ki yirmi beş yılını doldurmuş meslektaşlarımızı çok daha fazla meslektaşımız alkışlasın.

Geleneksel Eczacılık Balomuz 18 Mayıs 1997 Pazar gecesi Venüs Restoran' da yapıldı. Valimiz Sayın Memduh Oğuz, ilimiz milletvekilleri Sayın Halil Çalık, Sayın Bekir Yurdagül, Sağlık Müdürümüz Sayın Musa Değirmenci, Tabip Odası Başkanı Metin Göklü, Diş Hekimleri Odası Başkanı Sayın Muhittin Gül, Veterinerler Odası Başkanı Sayın Necati Özkan, Makine Mühendisleri Odası Başkanı Sayın Serhat Girgin meslektaşlarımız ve dostlarımız hoş bir gece geçirdik. Şarkılarıyla gecemize katılan Türk sanat müziği sanatçısı Zekai Tunca 'nın konseri de balonun güzel bir bölümünü oluşturdu.

Nice sorunsuz 14 Mayıslar kutlamak dileklerimizle

DEPREMDE KOCAELİ'DEKİ ECZANELERİNİN DURUMU

BÖLGE	ECZANE	ECZANE	HASAR	DURUMU		EVİNİN	HASAR	DURUMU
ADI	SAYISI	SAĞLAM	AZ	ORTA	YIKIK	SAĞLAM	OTURULAMAZ	YIKIK
GÖLCÜK	33	3	4	7	19	16	5	9
HALIDERE	1	-	-	1	-	-	-	1
D.DERE	11	4	3	1	3	7	3	1
KÖRFEZ	17	12	2	1	2	12	4	3
BELDELER	19	10	3	2	4	14	2	3
DERİNCE	27	3	13	4	7	21	5	1
GEBZE İST.	7	-	2	4	1	6	1	-
İZMİT	82	61	4	12	5	63	15	4
K.MÜRSEL	16	16	-	-	-	16	-	-
GEBZE	72	72	-	-	-	72	-	-
KANDIRA	7	7	-	-	-	7	-	-
İHSANİYE	4	3	-	1	5	3	-	1
TOPLAM	296	191	31	33	41	237	35	24

17 Ağustos depreminde binlerce yapı arasında 22 eczanemizde il genelinde tamamen hasar görmüş, 20 eczacımızın eczanesine yıkım kararı verilmiştir. Yıkım ağırlıklı olarak Gölcük ilçesindedir. Bu eczanelerin yarısı depreme karşı sigortalı olup – artık sigorta şirketlerinin çalışmasına göre eczacılarımız kayıplarının bir kısmını karşılayabilmiştir. 8 eczane de deprem sonrasında tamamen talan edilmiştir.

Tüm bu mal kayıplarının yanında, bizim için varlıkları daha önemli olan 5 eczacımız hayatını kaybetmiştir. Şu da varki yalnızca eczacılarımız değil, Kocaeli'nde yaşayan herkes birinci ya da ikinci derecede bir yakınının vefatını duymuştur.

Yazılması ve okunması çok kolay olan bu durumun, yaşanması pek acı ve pek iz bırakıcıdır. Manevi olarak katlanılması zor bu duruma tek dayanağımız; belki önce ailemiz, hayatta kalanlarımızla içine girdiğimiz dayanışma ama diğer ve daha önemli

dayanağımız **MESLEĞİMİZDİR.**

Çünkü bizler sağlıkçıyız. Bizde önce insanların yaşamı gelir. Sağlık hizmet zinciri bir yerde koparsa sistem yürümez.

Meslektaşlarımız, deprem sonrasında kendi iç durumlarını, çoğu kez arka plana iterek gerek eczanelerinde gerek kriz merkezlerinde gerekse yakın çevresinde sağlık hizmetine ihtiyaç duyanların yardımına koşmuş; ilaç, tıbbi malzeme, ilk yardım hizmeti vermiştir. Biliyoruz ki çoğu da kayıtlara girmeyen her türlü yardımı hiçbir karşılık beklemeden "ÖNCE İNSAN SAĞLIĞI" diyerek yapmıştır.

Acılarımıza karşı mesleği yerine getirme sorumluluğu bizi ayakta tutmuştur.

Bundan sonra ne yapmalıyız ?

- 1 Ülke genelinde tüm eczanelerin sigortalandırılması sağlanmalı, gerekirse sigorta şirketleriyle ortak bir çalışmaya gidilmelidir.
- 2 Afetlerde ilk yardım paketi bir an önce programlanmalı ve uygulamaya geçilmelidir.

TEŞEKKÜR EDERİZ

Bu Yayın

aŐađıda adı geçen kurum ve kuruluşların katkıları ile gerçekleştirilmiştir.

**TÜRK ECZACILAR BİRLİĞİ
ALCON LAB. TİC. A.Ő.
BAYDEMİRLER TEKSTİL SAN. TİC. A.Ő.
BURSA ECZA KOOP.
HEDEF HOLDİNG
MARMARA ES ECZA DEPOSU
MELTEM ECZA DEPOSU
PFIZER İLAÇLARI A.Ő.
PROMAT PRINT CENTER
SELÇUK ECZA DEPOSU**